ISSN 0132-4462

ВЕРЕСЕНЬ

1979

Київ

ПЕРЕЦЬ

Виходить з січня 1927 р.

№ 18 (1060)

Ціна номера 20 коп.

Плакат художника В. КОРЕЦЬКОГО. Вересень, 1939 рік.

З'єднались брати у обіймах навік!..
Для типів же, знаної нам категорії,
Це — кістка у горло, це — колька у бік.
Тому й скавучать на задвірках історії.

Лист племінниці Тані до дядька Івана за океан

Добридень, вуйку Іване!
Радо
шлють вам здоровленнячко своє
та уклоняються:
мама, тато,
я
і родина — яка йно є!

І, одсилаючи ті вітання,
гараздів зичим, сто літ могти!..
А це письмо до вас пише Ганя —
найстарша з татових дев'яти.

Бо, любий вуйку, абисьте знали:
таки найліпше на все село
татуньо й мама ся постарали —
в них
нас дванадцятеро було.

Та двох близняток земля забрала
на передновок, у ті роки,
коли нужда у нас газдувала;
сестра — тоді ж од сухот зав'яла;
а дев'ятеро — то є таки...

Вам пригадати й мене, гадаю,
то вже робота є заважка,
бо в рік, як ви виїздили з краю,
я «дівувала» ще в пелюшках.

Ну, а тих решту то де б вам знати?!—
вони знайшлися уже,
коли
ми дочекали своєї влади;
ви в тій Америці вже були...

Казали тато якось до мами:
«Якби отак на часи старі,
то дітваки наші
із торбами
пішли би жебрати сухарі.

Бо хто настарчити був би годен
на ту дрібноту, на ті роти?!.
То йшли би менші у дідоводи,
а більші — йшли б уже в наймити.

Тепер же, бачиш, ідуть до школи.
І хоч їх ціла он череда,
а не голодний ніхто, не голий...
Е-е, ниньки діти — то не біда!»

А чом їм, вуйку, бідою бути,
чого для них іще не стає?! —
скрізь — ясла, школи та інститути,
а в хаті — хліб і до хліба є...

Як глянуть, вуєчку, то теперка
кого в нас тільки нема в сім'ї! —
і агроном є, і акушерка,
аж дві учительки є свої,

шахтар заслужений вийшов з брата.
А середущий — так той таки
довчився до вченого кандидата,
що в небо дивиться на зірки.

Ото із сім'ями всі на свято
бува як з'їдуться в добрий час,
то хоч бери й розтягайся, хато!..
А вже ж вона — не тісна у нас!..

О! Ви питали, чи є та хата,
гніздо, як пишете ви, своє,
де вас і брата — ну, мого тата —
на світ родили?..
Є, вуйку, є...

В селі — такої ні однієї!
Бо хто б злиденних тримався хат?!.
А наша — є таки:
у музеї
стоїть, мовляв би, як експонат.

Аби теперішні діти й газди,
що не застали уже біди,
могли побачить, які «гаразди»
раніше знали батьки й діди...

Ще ви хотіли за церкву знати.
Стоїть вона, як і в ті літа.
(Хіба що трохи б підрихтувати).
А от парафія — вже не та!

Тепер не те село, що раніше:
нема колишньої темноти —
все, що молодше та грамотніше,
воліє ниньки до клубу йти.

Бо там для всякого інтересу
культурне знайдеться що-небудь
забава, лекція, грають п'єсу...
Так, що не дуже до церкви йдуть.

Інакший розум в людей тепер вже —
наука знати себе дає;
теперка й діти — не ті, що перше...
От їх четвірко у мене є,

то часто — в їхній ученій мові
не все й второпаю до пуття.
Найстарший вчиться уже у Львові —
ще буде в нашім роду й суддя!..

От написала «суддя» й на думку
прийшло одразу: та ж вам, ади,
в лихі часи довелося, вуйку,
попоходити у ті суди!

В селі хтось, чула, казав (а слідом
за ним і я вже ото кажу),
ніби три роки ви
із сусідом
люто судилися за межу.

Хотіла раз розпитати тата —
лиш одмахнулись: «То — сміх і гріх.

Що там сусіди! — тут брат на брата,
бувало, руку підняти міг!
Тут ворогами ставали ближні
за латку батьківської землі»...

А Гринь Моргун, той сусід колишній,
вам, вуйку, кланятися велів.

І ще сказав: «Напиши Івану,
що врешті суд отой — виграв я!
Бо вся земля он, куди не гляну,—
колгоспна! Знацця, уся — моя!

Як стану я на отому полі —
нема ні смужки, ані межі!
Й мені от ниньки
шукати долі
не треба їхать в краї чужі!..

До суду того нас лихо пхало,
то нас судила біда сама;
а от як справжнє життя настало,
то й чоловік, бач, дійшов ума:

жеб я до власної тягся латки
якогось глею а чи піску?!
Е-е, ні! Мене вже на ті «достатки»
й чорт не затягне на мотузку!»...

Писати можна б іще багато,
бо в нас новин тих є — стратиш лік,
та я ще тільки скажу, що тато —
на відпочинку вже сьомий рік.

Трудились чесно. Проти роботи
не погрішили ані на цаль.
Тож доробились до нагороди:
дали їм орден та ще й — медаль!

А як на пенсію проводжали,
то приїздило кіно в село —
те, що здіймає кіножурнали,—
і тата, вуйку, в журнал зняло.

Тепер із ними — потіха чиста:
«Чи ж снилось,— кажуть,— таке мені,
що я — ну, гей би який артиста,—
буду показуватись в кіні!»

На свято вип'ють часом чарчину —
сміються, в наступ на маму йдуть:

«Стара, шануйся! А то покину,
і ще артистку собі знайду!»...

Та хочу, вуйку, й таке сказати:
я не згледілася й сама,
коли нам клопіт заліз до хати —
вже згоди повної в нас — нема!

Усі жили собі миром-ладом,
не сперечалися стільки літ,
і — на! — між мамою та між татом
почався, як би сказать,— конфлікт!..

Як вийшла пенсія,— зразу тато
нудились, ніби які слабі...
Аж якось кажуть до мами: «Марто,
а чуй-но, що я повім тобі.

Осьо на пенсії я тепера.
Часу є доста... То що мені?! —
візьму та й вивчуся на шофера!
То — не завадить у наші дні...

Людські машини, мотоциклети
гасають ондечки по селі...
А як подивишся на таке ти,
аби купити нам «Жигулі»?..»

А мама руки аж заломили:
«Чи із ума уже вижив ти?! —
ади, на старості — боже милий! —
забаг си голову розтовкти!!.

Ото й не думай, і не сподійся!..
Та най я пропадом пропаду,
коли дозволю, жеб на обійстя
ти приволік нам тоту біду!»

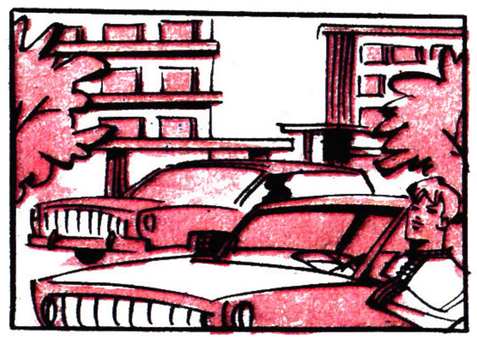

На те їм тато: «Ая, балакай!..
Таке лепечеш — ніби мала́!..
А ти згадай-но: у нас коняка
на двох з сусідом — їдна була!

Ну, добре, добре — були не годні
ми завестися конем колись,
то — сто чортів йому! — от сьогодні
бодай машиною б завелись!»...

Отак між ними і йде війна та,
щоб не збрехати, вже п'ятий рік;
і є політика, бачу, в тата
мене прикоськати на свій бік.

А я не знаю-таки й сама вже —
стояти проти мені чи — за.
Ну, та дай боже, аби-но завше
була в нас тільки така гриза!..

Про себе, вуйку, сім'ю, роботу
в письмі вже іншому напишу,
бо, хоч і маю таку охоту,
та, прошу вибачити, спішу.

Он чую гелгіт і сміх надворі —
біжить венеряти дітвора;
а там (бо я у колгоспнім хорі) —
на репетицію йти пора:

якраз готуємося до свята —
це ж сорок років уже ось-ось,
як в нас настала народна влада,
як в нас життя людське почалось...

На цьому, вуєчку, і кінчаю.
Здоровлю ваших дітей, жону,
і з України, з рідного краю
всім шлю поклони на чужину.

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

«П'ятдесят тисяч вагонів снігу випало під час останньої сніговії на Львів. Магістрат з того приводу засмутився, але за те втішилися безробітні, бо мали нагоду заробити по кілька золотих при відкидуванні і вивожуванні снігу за місто».

(«Громадський голос», 26 лютого 1938 р.).

ЛЬВІВ'ЯНАМ ЛЕГКО ДИХАТИ

Інтерв'ю Перцеві дає голова виконкому Львівської міської Ради народних депутатів В. В. Секретарюк

Перець. Вячеславе Васильовичу, мені хотілось би почати розмову саме з отієї замітки про снігові у Львові.

В. В. Секретарюк. Взагалі Львів не належить до тих міст, які природа обдаровує великими снігами (не те, що — нівроку — дощами!). Але за останні роки було кілька зим, коли ми таки мали клопіт із снігом. Мабуть, потрібно було набагато більше, ніж п'ятдесят тисяч вагонів. Але ми обходилися без вагонів та, звичайно, без... безробітних, бо жодного такого, як здогадуєтеся, тепер і вдень з ліхтарем не розшукаєш...

Перець. До речі, про ліхтарі. Чи є тепер нафтові або газові?

В. В. Секретарюк. Нема. Щоправда, дехто подейкує, що варто було б у старовинній частині міста, яку за рішенням республіканського уряду буде перетворено в історико-архітектурний заповідник, реставрувати кілька газових ліхтарів. Можливо, й варто— для екзотики... А для любителів статистики можу сказати: нині Львів освітлює 21 тисяча електроліхтарів... Але ви ж цікавилися снігом... Так от: перед возз'єднанням у Львові було тридцять тисяч безробітних, офіційно зареєстрованих, — отже, було кого запрошувати на снігозбирання. Тепер у промисловості та будівництві в місті зайнято 190 тисяч чоловік, з них близько вісімдесяти тисяч доїжджає з навколишніх міст і сіл. А оголошення про потребу в робочій силі не зникають.

Перець. Так не порівняти ж промисловість тодішню й нинішню!

В. В. Секретарюк. Справді. Ніхто ж бо не стане порівнювати морського кита й домашнього кота. Нині підприємства міста за одну лише декаду

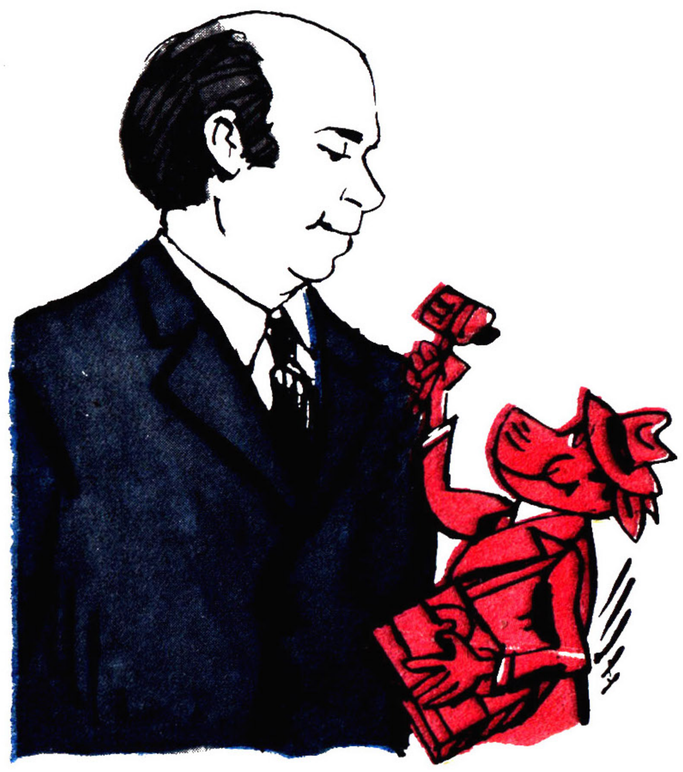

випускають продукції більше, ніж було випущено за весь передвоєнний 1940 рік. Наші гості, які залишили Львів до возз'єднання, Львів, уся промисловість якого складалася по суті з кустарних майстерень, відвідуючи тепер завод автонавантажувачів, автобусний, конвейєробудівний, такі велетні приладобудування та електронної промисловості, як виробничі об'єднання ім. В. І. Леніна, ім. 50-річчя Жовтня, «Електрон», «Кінескоп», «Мікроприлад» та інші, не можуть приховати свого здивування та захоплення...

Перець. Такими підприємствами можна пишатися.

В. В. Секретарюк. Львів'яни й пишаються ними. Але, звісно, не так їхньою величиною (бо ж була, знаєте, що й здоровий виріс, а не тає), і навіть не значним обсягом їхньої продукції, знаної далеко за межами республіки та країни — львівську продукцію експортують майже в сімдесят країн світу. Гордяться передусім якістю виробів, львівською маркою. Мабуть, не випадково саме львів'яни стали ініціаторами комплексної системи управління якістю продукції.

Перець. Львів'яни, наскільки я знаю, взагалі полюбляють бути зачинателями.

В. В. Секретарюк. Це тому, що вони люди гостинні. Дуже люблять, щоб до них гості приїжджали. Свого часу, пригадуєте, вони виступили ініціаторами дострокового освоєння проектних потужностей. Поприїздило тоді багато гостей за досвідом. Згодом у Львові ж таки були створені перші в країні виробничі об'єднання (фірми) — знову багато гостей завітало. А комплексну систему управління якістю запровадили — то вже й зовсім паломництво почалося. І тепер приїжджає багато товаришів: вивчати досвід організації науково-виробничих комплексів — нової форми співдружності науковців та виробничників. А трудівники сільського господарства області успішно впроваджують цехову систему виробництва продуктів тваринництва — і теж мають гостей.

Перець. А чи не важко приймати стільки гостей?

В. В. Секретарюк. Гм... Першим воно завжди важкувато... Але чи ж ви коли стрічали порядного господаря, який би скаржився на те, що в його хаті багацько гостей!

Перець. У такому разі можна, либонь, чекати від львів'ян нових гарних починів?

В. В. Секретарюк. А чому б і ні!

Перець. Вячеславе Васильовичу, до встановлення Радянської влади у Львові було лише три українські гімназії та п'ять шкіл. Усього в місті працювало 1180 вчителів, а ще сімсот ходили без роботи...

В. В. Секретарюк. Що можна з цього приводу сказати... Нині чверть населення міста вчиться: у школах (в 62 із 93 викладання ведеться українською мовою), в технікумах, ПТУ, вузах. У Львові працює тринадцять тисяч викладачів. Лише кандидатів наук — понад 2700 і ще майже триста докторів наук. Якось, щиро кажучи, не випадає в даному разі оперувати голими цифрами, але мені здається, що вони досить красномовні.

Перець. Без них, мабуть, сьогодні не обійдемося... От колись Львів похвалявся великою кількістю зелені на вулицях. Підрахували навіть: у 1938 році на вулицях росло близько п'ятнадцяти тисяч дерев. Як зеленіє нинішнє місто?

В. В. Секретарюк. Вважається, що бурхливий розвиток промисловості і озеленення — це антиподи. А в місті ж ведеться ще й велике соціально-культурне будівництво. Досить нагадати, що лише житлова площа у порівнянні з 1939 роком зросла у два з половиною раза. Тобто маємо тепер два з половиною довоєнних Львова! Задерев'янених, як тоді писали, вулиць у нас тепер 265 кілометрів, на яких росте сто тисяч різних дерев. А ще понад двісті тисяч дерев примостилося на півтора тисячах гектарів міських парків та скверів. А в лісових масивах зони відпочинку, що включені тепер у смугу міста, за приблизними підрахунками, росте до чотирьох мільйонів дерев. Отже, відпочити є де, кисню трудящим міста не бракує.

Перець. Тобто, львів'янам легко дихається?

В. В. Секретарюк. Дуже легко — і не лише завдяки деревам.

«Різня в хаті. Іван Пархоняк, робітник з Болехова, вернувши з праці домів, убив свою жінку сокирою, потім зарубав п'ятимісячну дитину і 18-місячного сина, а нарешті зловив бритву і підрізав собі горло. Перевезений до лічниці в Стрию — помер. Причиною цієї жахливої різні правдоподібно була матеріяльна нужда».

(«Громадський голос», 26 лютого 1938 р.).

Перець. Едуарде Йосиповичу, чи чули ви колись про цю — подібну до Стефаникової — «новину»?

Е. Й. Бачинський. Чув і від батьків, і від сусідів, але вже, мабуть, пізніше, бо тоді, як ця трагедія сталася, мені йшов лише сьомий рік. Згадували старші люди й про інші такі «новини», що траплялися у ті роки в довколишніх місцях. Отож, гадаю, наш краянин Василь Стефаник сюжет для своєї чудової і, водночас, страшної новели не з пальця виссав... Та що там про старі трагедії згадувати?! Давайте краще про веселіше, про сьогоднішнє погомонимо!

Перець. Згоден, давайте про сьогоднішнє. Розкажіть, будь ласка, як у вас стоїть справа з правами.

Е. Й. Бачинський. З правами, мушу признатися, кепськувато. На сьогодні з усієї нашої сім'ї права має лише дружина, Аделя Іванівна. Я якось замотлошився, потім трохи хворів, донька Людмила до цього діла чогось інтересу не виявляє, а син Мар'ян спочатку малим був, а тепер саме закінчує Коломийський технікум механічної обробки деревини — нема коли правами займатися.

Перець. Стривайте, ви про які, власне, права розповідаєте?

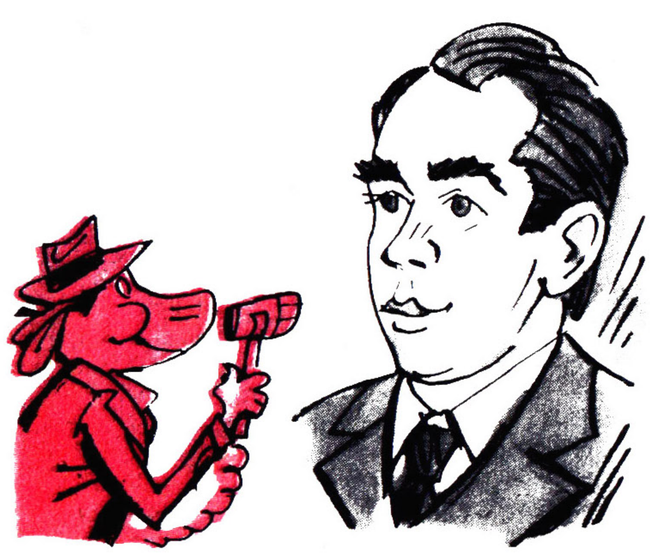

І ХАРЧ І ДО ХАРЧУ

Бесіда з токарем Болехівського лісокомбінату Едуардом Бачинським.

Е. Й. Бачинський. Про права на водіння машини, звичайно. А з іншими, про які т а м дехто воліє багато теревенити, — з тими правами у нас повний гаразд. А от права на водіння нашого «Жигуля» поки має лише дружина... Отже, як у неділю, бува, до лісу збираємося, то від неї залежимо, не захоче — не повезе...

Перець. Давно придбали автомашину?

Е. Й. Бачинський. Років через шість, мабуть, після того, як цю хату поставили. Треба ж було трохи грошей накопичити. Будинок, що не кажіть, а чотири кімнати має, газ, водопровід, каналізацію (домашню). А нова хата, самі розумієте, нових меблів зажадала, телевізора й таке інше. Отже, витратилися. Хоч і заробляємо непогано. Разом з дружиною — вона на нашому комбінаті бухгалтером працює — маємо до чотирьохсот щомісяця. А тепер і Людмила після школи пішла піонервожатою працювати — теж приносить зарплату до хати. А невдовзі Мар'ян приїде, працюватиме теж на нашому рідному комбінаті. І судячи он із тієї фотографії, яку нещодавно прислав, приїде, схоже, не сам, а з молодою. Жити, владі дякувати, є де, як бачите. А гуртом легше й з нашим скромним господарством вправлятися. Адже всі працюємо, а п'ятнадцять соток присадиби догляду вимагають і корівчина, і пара свинок, і кури — також. Зате свій «харч» маємо та навіть державі продаємо молоко та яйця — соціалістичне зобов'язання взяли.

Перець. Он, бачу, вам якраз сьогоднішню пошту принесли. Виходить і про духовний «харч» не забуваєте.

Е. Й. Бачинський. Аякже! Ось — «Правда», «Комсомолка», «Робітнича газета», «Лесная промышленность», і журнали «Коммунист», «Під прапором ленінізму»...

Перець. Гм... А «Перця» щось не бачу...

Е. Й. Бачинський. Передплачуємо! І вже багато років. Але сьогодні не принесли. Ви ж, на жаль, лише два рази на місяць виходите...

ГАЛИЦЬКІ «ГАРАЗДИ» ДО ВЕРЕСНЯ 1939 р. У ДЗЕРКАЛІ ТОДІШНЬОЇ МІСЦЕВОЇ ПРЕСИ

ХТО НИНІ ВЧИТЬСЯ В ГІМНАЗІЯХ

Статистика подає, що в 1938 році у всіх гімназіях в польській державі вчилося: 4 відсотки синів і дочок поміщиків, 3,7 відсотків дітей власників менших фільварків, 10 відсотків дітей багатих підприємців, 4,9% дітей адвокатів, лікарів і священиків. 2,6% дітей військових старшин і підстаршин, 27% дітей урядовців, купців і дрібних підприємців, 11 відсотків дітей ремісників, а лише 5 відсотків дітей селян і робітників.

«Громадський голос», 3. XII. 38 р.

У Городенці заборонили відбути концерт у честь Т. Шевченка. Як причину заборони, староство подало те, що концерт може спричинити «публичний неспокій».

«Громадський голос», 26. III. 38 р.

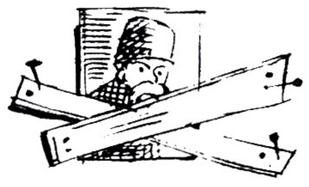

Не хотіла співати польського народнього гімну. Самбірський суд судив 10-літню Анну Трач з Дрогобича за те, що вона в школі не хотіла співати польського гімну. Суд тим разом обмежився до того, що висловив їй догану.

«Громадський голос», 19. III. 38 р.

ЗАРОБЛЯВ НА АРЕШТІ

У квітні зголосився до арешту при городському суді в Дрогобичі якийсь чоловік і зголосив, що він називається Стефан Піраник і прийшов відсиджувати кару. Його замкнули, а по кількох днях припадково довідалися, що він не називається Піраник, лише Бідичак. Зачали з ним слідство і він признався, що сам добровільно згодився відсидіти за Піраника присуджену кару.

«Громадський голос», 24. IX. 38 р.

Добра наука. В селі Кроцеві коло Бірчі є учителька, яка в такий спосіб сповняє свої обов'язки: каже дітям показувати піднебіння і говорить: «ти єстесь русін, бо маш чарне поднєбєнє, а тен ма шляхецкє поднєбєнє і єст Полякєм». Не можна ніяк повірити, щоби таке могла виправляти інтелігентна людина.

«Громадський голос», 7. V. 38 р.

Сільські трагедії. Олекса Антонюк у Головах (пов. Косів) перекопав своєму сусідові Савчукові межу. Гриць Савчук тим так позлостився, що вхопив каменюку і розчерепив Антонюкові голову.— Знову ж у Гриняві Дмитро Сіренчук посварився зі своїм старим батьком. Під час сварки він пірвав каменюку і смертельно розбив батькові голову. Опісля пішов до солтиса і зголосив йому про свій вчинок.

«Громадський голос», 3. IX. 38 р.

З СІЛЬСЬКИХ ТРАГЕДІЙ

В Угринові, пов. Луцьк стався такий випадок: малий школяр Іван Блащук просив своїх родичів, щоби вони дали йому 30 грошів на олівець, який він мусів мати у школі. Родичі не мали 30 грошів і тому не могли їх дати дитині. Малий хлопчина через те повісився.

(До статті П. Шафети).

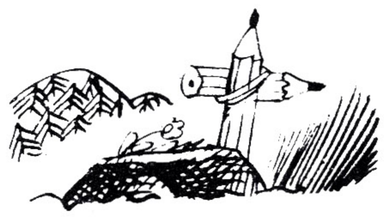

ПРОСЯТЬ ПОМОЧІ

БУВШИЙ НАРОДНІЙ УЧИТЕЛЬ «Рідної школи», хворий і без ніяких засобів удержання, бездомний серед гострої зими, знаходиться в трагічному положенні.

«Новий світ», 2. I. 39 р.

ШУКАЮТЬ ПРАЦІ

БУВША вчителька займеться вихованням дітей або веденням дому тільки за утримання. Ласкаві зголошення до «Діла» під «Культурна поведінка».

«Діло», 27. VII. 38 р.

ШУКАЮТЬ ПРАЦІ

СТАРША вдова шукає праці господині (кухарка), вміє всяку роботу. Може бути й до хорого. Зголошення до «Нового Часу» під «Вдова».

МОЛОДИЙ СИМПАТИЧНИЙ УКРАЇНЕЦЬ шукає праці за скромною винагородою. «Новий Час» — «Здібний».

ХЛОПЕЦЬ з укінченою 7-клясою з інтелігентної родини шукає заняття. Ласкаве зголошення до «Нового Часу» під гарне письмо.

«Новий Час», 22. I. 39 р.

Жертва морозу. У Городенці на вулиці замерз старенький чоловік — Юрко Грамак. Хоч зима ще не дуже люта, але як люди не мають добре в що вбратися — замерзають на смерть.

«Громадський голос», 29. I. 38 р.

Кілько селян виемігрувало із Волині. Еміграційний синдикат ствердив, що з одного Луцького повіту виїхало до заморських країн: в 1934 році — 315 осіб, у 1935 — 674, в 1936 — 1294, а в 1937 — 2529. Коли взяти під увагу ще інші повіти, то показується, що лише в 1937 році виемігрувало з Волині около 7 тисяч осіб.

«Громадський голос», 19. X. 38 р.

«...Отож міністер Косцялковські у тій сесії вніс до сойму проєкт закона про лікарську практику і цей закон дає міністрові право замкнути листу* лікарів в якійсь окрузі. Окружні лікарські палати мають видавати свою опінію про кожного нового лікаря не лише в фахових справах, але також про його заслуги для держави. Ясно, ще все те дуже утруднить українцям доступ до лікарського звання, хоч уже й так утруднений доступ на саму науку в університеті. І до того ж лікарів взагалі в цілій польській державі є замало, бо тепер на 10 тисяч голов припадає пересічно лише 3,5 лікаря. Закон ухвалено».

(«Громадський голос», 23 липня 1938 року).

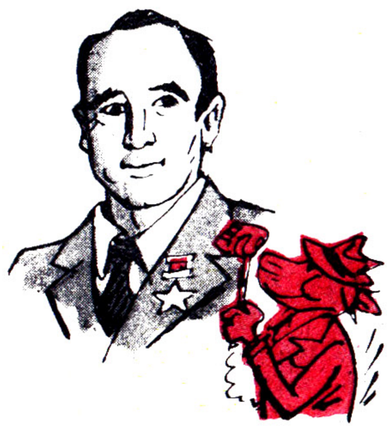

3,5 і 36!

Коментує ректор Львівського медичного інституту, член-кореспондент АМН СРСР, Герой Соціалістичної Праці М. В. Даниленко

Перець. Михайле Васильовичу, чи не могли б ви прокоментувати вищенаведену хроніку із старої газети?

М. В. Даниленко. Перше, що спадає на думку, коли читаєш подібне, — це те, що час іде, а буржуазний світ так і залишається буржуазним світом з усіма його потворними вибриками. Хіба ж отой закон, прийнятий тоді панським сеймом, не є абсолютним близнятком нинішніх «заборон на професію», що діють, скажімо, у ФРН чи деяких інших країнах так званого вільного світу?! Щоб працювати лікарем, треба було, бачте, не лише мати фах та освіту (котру й здобути не знати як!), а ще й мати заслуги перед державою.

І це при тому, що лікарів було обмаль — 3,5 на десять тисяч населення! І то ж узято в середньому. А вже в селах на колишніх «кресах» буржуазної Польщі, либонь, сонячне затемнення можна було бачити частіше, ніж лікаря.

Сьогодні на цих землях і, зокрема, на Львівщині на кожні десять тисяч населення припадає майже тридцять шість лікарів (збільшення в десять разів!) і ще дев'яносто сім середніх медичних працівників. Досить сказати, що лише наш Львівський медінститут за роки Радянської влади випустив із своїх стін понад дев'ятнадцять тисяч спеціалістів (чотирнадцять тисяч лікарів та п'ять тисяч провізорів вищої кваліфікації). До речі, понад вісімдесят вісім процентів з них — українці, переважно діти робітників і селян. Чимало з них після закінчення вузу повернулися в рідні села, працюють поряд із своїми земляками — хліборобами, механізаторами, вчителями, колгоспними агрономами, інженерами. Але ми одержуємо листи від наших випускників, які пишуть до своєї альма-матер і з інших міст та сіл республіки, а також з Казахстану, Білорусії, Узбекистану, Таджикистану, Далекого Сходу, Сибіру, з Півночі. Видатними вченими-медиками стали уродженці західних областей України, діти колишніх бідаків, нинішні професори М. П. Павловський, Д. А. Макар, Я. І. Томашевський, Л. М. Січкоріз... Та хіба всіх перелічиш! На це потрібно було б кілька годин, а в мене, вибачайте, зараз гаряча пора — он гляньте за вікно: натовп абітурієнтів, майбутніх кваліфікованих медиків, котрі лікуватимуть радянських людей двадцять першого сторіччя, ідуть на екзамени. Побажайте їм: ні пуху, ні пера!

Перець. Від щирого серця бажаю! Хоч і знаю, як вони на це відповідають...

* Листу-список.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Чого розсілися! Бачите — місця для інвалідів.

ВІНИК І СОВОК

— Без нас, це знають навіть діти,
Не можна затишок створити.
А дяку маємо яку?
Весь день стовбичимо в кутку!..

Марко МЕЛАМЕД.

НАУКА

Базіка вчить мене мовчати,
Мовчальник робить говірким,
Глухий примушує кричати,
Від крику я стаю глухим.

Петро ІВАНОВ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

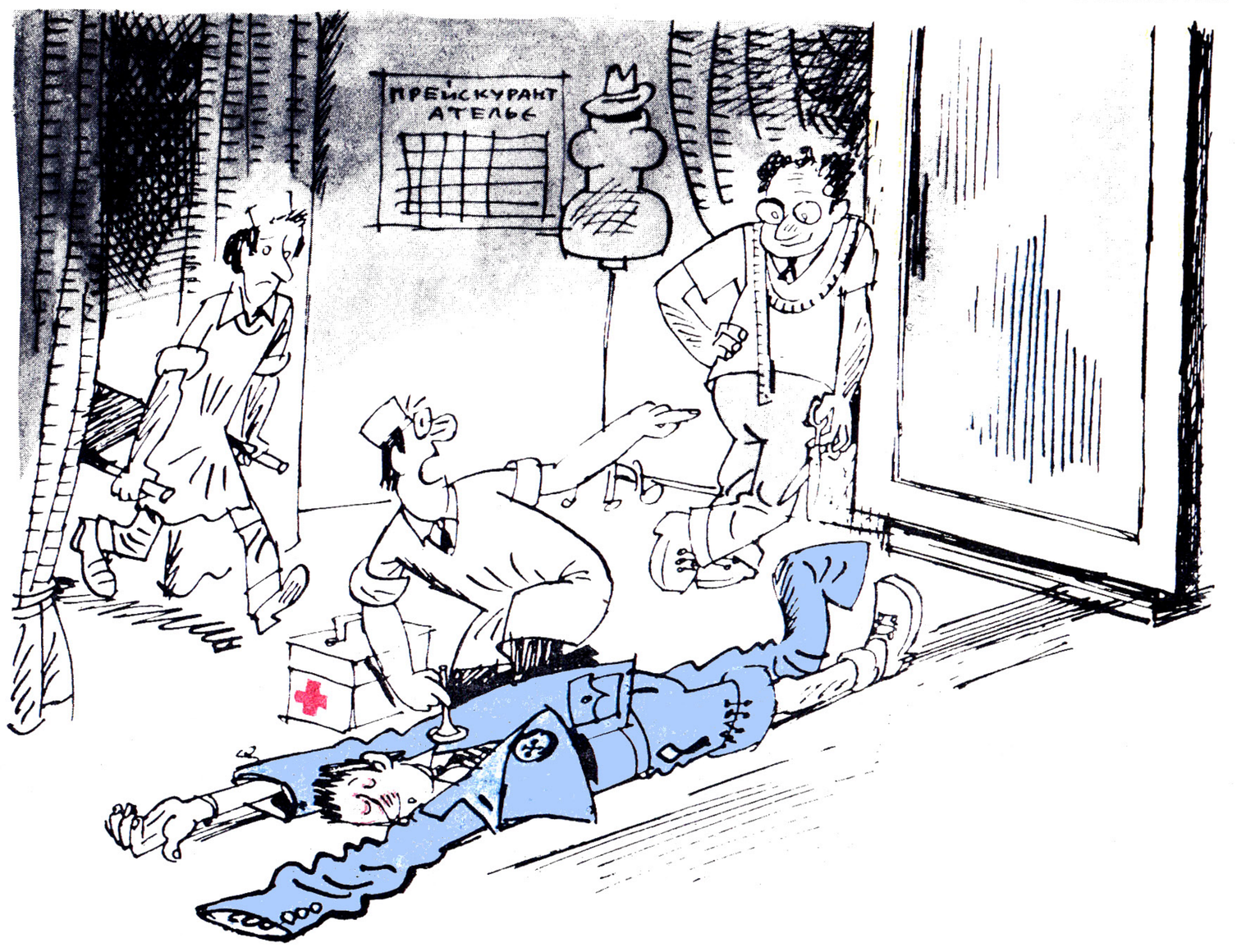

— Ви б хоч дзеркало з примірочної забрали!

Ярослав Галан

Видавництво Академії наук УРСР «Наукова думка» випустило чотиритомне видання творів видатного українського письменника-сатирика Ярослава Галана. До четвертого тому ввійшли маловідомі твори письменника, або такі, що не входили досі до його книг.

Вміщуємо три фейлетони з четвертого тому.

КРЕАТУРИ

Німецьке інформаційне бюро повідомило цими днями про прийом генерал-губернатором Франком делегації так званого «Українського комітету допомоги». Повідомило з таким самим галасом, з яким кілька місяців тому передавало тріумфальні зведення гітлерівської ставки про цілковите знищення Червоної Армії і близьке падіння Сталінграда...

Однак Червоної Армії Гітлер не знищив, а Сталінград, який за його планами, мав стати її могилою, став могилою гітлерівських військ. Тому не дивно, що німецьке інформаційне бюро за відсутністю кращої поживи було змушене кинутися на падло з «Українського комітету допомоги», дарма що ця його інформація нітрохи не зміцнить віри німців у перемогу Гітлера.

За повідомленням цього бюро, очолював «делегацію» професор Кубійович. Інших прізвищ геббельсівське бюро не називає, мабуть, тому, що вони ще менше говорять, ніж прізвище голови делегації.

Кубійович, колишній студент Краківського університету, займався географією та спеціалізувався в рисуванні карт. Треба гадати, що саме ця його спеціальність зблизила галицького картографа з німецькою контррозвідкою, яка в 1939 році й притулила його в Кракові. Кількох місяців прусської муштровки було досить, щоб після вторгнення гітлерівських орд на землі України, Кубійович став слухняним знаряддям у руках окупанта. Знаряддям, з яким ніколи не розстаються, з яким йдуть разом навіть на шибеницю...

Півтора роки тому, коли Франк побачив перед собою одноцілий антинімецький фронт українського народу західних земель, фронт невблаганної боротьби, боротьби на смерть і життя, цей кат Польщі і Західної України нагадав собі — Кубійовича. З того часу ця креатура те тільки й робила, що очолювала всілякі делегації і падала ниць перед кожним німецьким посіпакою.

Тепер Кубійович став знову окупантам у пригоді і вже не лише Франкові, але й самому Геббельсові, який хоче показати світові, що не всі ще щурі покинули потопаючий гітлерівський корабель, що, незважаючи на чорну годину свого господаря, деякі з них усе ще залишаються до його послуг.

Проте ефект цього повідомлення був зовсім не той, що його сподівався Геббельс, коли наказував своєму інформаційному бюро зацікавити публіку прізвищем Кубійовича. Вона-бо зробить з цього один тільки висновок: погані, препогані справи третього рейху, якщо гітлерівці витягають з свого пропагандистського арсеналу такий дрібний мотлох, як Кубійович та його делегати.

Цей Кубійович «передав генерал-губернаторові новорічні поздоровлення». Від кого? Від «української меншості генерал-губернаторства». Як відомо, Гітлер приєднав галицькі області Радянської України до краківського генерал-губернаторства. Таким чином, фашистський вовк сподівався проглинути український народ шматками. Падлюка Кубійович знає про це, знає і про те, що визволені у вересні 1939 року галицькі українці перестали, нарешті, бути в своїй країні меншістю. Холуй знає і мовчить. Але Кубійович — це обер-падлюка і обер-холуй. Він знає і не тільки не мовчить, він говорить щось цілком протилежне, говорить те, що завгодно почути обер-катові і обер-каналії Франкові. В холуя нема серця, в нього немає й душі; в нього є лише мідяне чоло, і ним він готовий хоч би до скону бити поклони перед своїм хазяїном.

Український народ веде священну війну з німецькими окупантами, і цей народ не спочине, поки не втопче в землю останню гітлерівську гниду. Нема меж ненависті нашого народу до ворога, немає ще пісні, що нею можна було б достойно прославити героїзм його синів. Сьогодні український народ у смертному бою п'ядь за п'яддю визволяє з ярма свою землю, всю українську землю від Дону до Сяну, він своїми перемогами на фронтах запалює зорі свободи над Європою. Ми завжди, навіть у найважчі години, зберігали в серцях впевненість у нашій перемозі, і нині ця впевненість допомагає нашій армії творити діла, що від них дрижать фундаменти фашистської Німеччини.

В цей великий час ворог випускає на сцену кубійовичів, виволікає на денне світло продажні креатури, фальшивих свідків, даючи їм завдання не під силу: виправдати в очах світу гітлерівську систему, систему організованого грабунку, рабства і страхітливого терору.

Та ніщо не виправдає гітлерівських бузувірів, ніщо не врятує їх перед судом народів. Не допоможуть їм і креатури на зразок кубійовичів, цей смердючий плід флірту гітлерівського диявола з відьмою українського націоналізму.

1943 р.

ХТО ТАКИЙ БАНДЕРА?

В 1929 році так звана «Українська військова організація» (УВО) була переорганізована своїм ватажком полковником Коновальцем в «Організацію українських націоналістів» (ОУН). Вона гуртувала найбільш реакційні, найбільш профашистські елементи, що були на послугах німецької контррозвідки і робили тільки те, що наказував їм робити Берлін.

Ця агентура німецького імперіалізму найширше розгорнула свою діяльність на території Західної України, де вона мала в той час соціальну й економічну базу. Німецька, а згодом і польська контррозвідки доручили їй два завдання, посилати шпигунів і диверсантів на шкідницьку роботу в УРСР і водночас демагогічними псевдореволюційними гаслами відривати трудящих Західної України від насправді революційного, визвольного руху та паралізувати їх прагнення до возз'єднання з Радянською Україною.

Одним з верховодів ОУН був Степан Бандера. В 1938 році, коли Коновалець загинув, убитий своїми ж підлеглими, в таборі німецько-українських націоналістів виникла запекла гризня за те, хто має зайняти місце Коновальця. Були два претенденти: Бандера та економ графа Шептицького Андрій Мельник. Переміг Мельник, але це не втихомирило пристрастей честолюбних націоналістичних отаманчиків. Бандера і його прихильники викрили Мельника та його найближчих співробітників: Сенника, Сушка і Ярослава Барановського як агентів-провокаторів польської охранки. У відповідь мельниківці кинули таке ж обвинувачення в адресу бандерівців.

Дійсність показала, що й одні, й другі були одним миром мазані. Більше того, в зв'язку з процесом націоналістичного провокатора Романа Барановського виявилося, що й сам Коновалець був на послугах не тільки німецької, але й польської поліції, і як агент-провокатор відвідав Варшаву в 1938 році, саме тоді, коли польський суд судив у Самборі його підлеглих...

Напередодні віроломного нападу гітлерівської Німеччини на СРСР і мельниківці, і бандерівці змагалися за першість у службі німецьким фашистам. Вони займалися шпигунством у тилу Червоної Армії, вони вбивали західноукраїнських активістів з-поміж робітників, селян та інтелігентів, а в перші дні війни слали кулі з-за плоту в спини радянських бійців.

Після окупування України німотою обдурені прихильники ОУН побачили, що німці не тільки не думають дати націоналістам будь-які політичні концесії, але що вони взагалі не визнають України як держави, а українців як повноправного народу. Вони переконалися, що й Мельник, і Бандера своєю політикою допомогли німцям покласти на шию українського народу ярмо страхітливого рабства.

Впливи мельників і бандер на Західній Україні зникали як сніг на сонці. Що ж до східноукраїнських областей, то тут вони цих впливів взагалі не мали і мати не могли.

Такий стан речей занепокоїв німецьких окупантів. Вони усвідомили, що без допомоги націоналістичних провокаторів їм не вдасться розбити єдиного антинімецького фронту всіх українців без винятку. Тим-то гітлерівці втяли таку штуку: Мельникові дозволили і надалі відкрито вислужуватися Берлінові, а Бандері наказали вдавати противника німців, щоб він міг, прикриваючись антинімецькими фразами, стримувати українські маси від справжньої, непримиренної боротьби з гітлерівськими загарбниками, від боротьби за волю й щастя України.

Нині Бандера та його спільники слухняно виконують інструкції своїх німецьких господарів. На словах вони нібито проти німців, а насправді роблять усе, щоб вибити зброю з рук українського народу. В той час, як увесь наш народ піднімається на нещадну боротьбу з німецьким ворогом, вони закликають його сидіти, склавши руки, щоб німці могли без будь-яких перешкод і надалі вивозити мільйони наших людей на каторгу, і надалі грабувати багатства України. В той час, як українські партизани своїми ударами по ворогові наближають день перемоги України, Бандера та його спільники закликають українців боротися з... партизанами. В той час, як фашистська Німеччина тріщить під ударами армій об'єднаних народів, Бандера і його зграя всіляко намагається підірвати серед українського народу віру в тривалість англо-радянсько-американського союзу.

Було б помилкою недооцінювати небезпеку з боку Бандери і його кліки. Вести з ними боротьбу — це значить вести боротьбу з агентурою ворога. Користуючись тихою підтримкою німецьких властей, бандерівці вештаються по Україні і сіють поміж народом отруйні зерна зневіри й зради. Тим-то треба викривати їх і бити, бити нещадно.

Що ж до українців, обдурених німецько-українськими націоналістичними провокаторами, то обов'язком усіх українських патріотів є — переконати їх, що для українця сьогодні може бути тільки один шлях: шлях неблаганної боротьби з німецькими окупантами та їх націоналістичною агентурою.

Той самий шлях непримиренної боротьби з усіма ворогами України, що ним іде Червона Армія, що ним ідуть червоні партизани.

1943 р.

НАВОЛОЧ

В серпні 1941 року краківський генерал-губернатор Франк привіз з собою до Львова губернатора «галицького дистрикту» Ляша. Новоспечений диктатор був зразковим нацистом. Він знав майже напам'ять «Майн кампф» і встиг уже пройти півторарічну школу винищування поляків. Цей пристрасний читач газет «Фолькішер беобахтер» та «Штюрмер» нещадно розстрілював радянських активістів, він день у день «гартував» свій характер спостереганням масових страт українців і поляків, він нетерпляче чекав берлінської директиви про поголовне винищення 150 тисяч львівських євреїв.

Одного дня Ляш викликав до себе організованому ним «єврейську раду»:

— Незабаром буде створено гетто, — заявив він. — Решта від вас залежить, мої панове...

«Його панове» зрозуміли значення губернаторових слів.

Через кілька днів вони знову відвідали губернатора, згинаючись під тягарем чемоданів. У цих чемоданах було все, що члени «єврейської ради» зуміли зібрати серед багатих і бідних євреїв: брильянти, золото, срібло, годинники. Сподіваючись врятувати таким чином своє життя, жінки знімали з вух сережки, дівчата розставалися з обручками.

Делегати «єврейської ради» ввійшли до губернаторського палацу, але вони — не вийшли звідти більше. Щоб позбутися небажаних свідків, Ляш наказав їх цього ж таки дня повісити...

Губернатор Ляш протягом одного дня став мультимільйонером.

А далі все пішло так, як наказав Берлін. Гетто було Ляшем створене, євреї були винищені. Хто ж, однак, опише здивування і обурення львівських гауптманів, обергрупенфюрерів та штурмбанфюрерів, коли вони в обезлюднених єврейських квартирах не знайшли для себе нічого, крім меблів, одежі і білизни...

Сліди вели до палацу тубернатора. Львівське гестапо почувало себе ображеним і покривдженим, в офіцерському казино трохи не спалахнув бунт. Скоро про скандал дізналося всеньке місто.

Коли чутки про скарб Ляша дійшли до губернатора Франка, той налетів на Львів, наче яструб. У результаті обшуку Ляша було усунено, а знайдені в нього чемодани — на превелике розчарування львівських «фюрерів» — помандрували до генерал-губернаторського палацу в Кракові...

На місце Ляша прийшло друге дітище Гітлера — Вехтер. Той був уже обережніший, він поклонявся принципові: «рука руку миє».

У 1943 році Вехтер оголошує наказ, за яким жителі Галичини, що хочуть залишитись живими, повинні подбати про так звану «кенкарту», яка свідчила б про їх «арійське походження».

Для видавання «кенкарт» був організований велетенський бюрократичний апарат. Точніше кажучи: велетенський трест шантажистів і хабарників, на чолі якого стояв сам Вехтер.

Кожна жертва гітлерівських пройдисвітів повинна була пред'явити не тільки метричні посвідчення батька й матері, але й діда та баби.

В більшості випадків це була неможлива річ, бо полум'я війни не пощадило також і архівів. Однак саме цього й треба було Вехтерові та його спільникам. Ціна «кенкарти» без діда і баби коливалися від 1000 до 5000 злотих, залежно від заможності жертви і апетиту чиновника...

Після втечі німців з Харкова й Києва у львівських кафе та ресторанах можна було спостерігати цікаві сцени. Німецькі офіцери вермахту, СС, поліції та гестапо зранку до ночі спекулювали награбованим добром: коштовностями, картинами, старовиною, килимами, китайськими вазами, годинниками, білизною, ба, навіть — алюмінієвими каструлями...

Вся ця торгівля відбулася під акомпонемент п'яних вигуків, прокльонів, соковитої лайки і не менш соковитих ляпасів. Коли пристрасті розпалювались до білого, вилітали з бренькотом шибки і з ревінням недорізаного бика вибігав на вулицю заюшений представник «народу панів», або, як красиво каже Геббельс, «народу народів».

Це діялося не тільки у Львові. Майже вся Європа задихається ще від смороду здихаючої фашистської Німеччини. Мерщій добити її та встромити в її могилу осиковий кіл — ось невідкладне завдання всіх порядних людей світу.

1944 р.

«Біля заведення для сиріт при вул. Кадетській, 30, якась жінка покинула хлопчика у віці коло трьох тижнів. При дитині знайшли картку, що мама покидає дитину, бо не має засобів до життя...»

(«Діло», 13 січня 1938 р.).

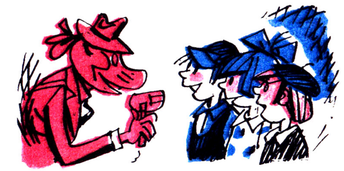

ТИПОВІ МЕШКАНЦІ ТИПОВОГО ПАЛАЦУ

Інтерв'ю з тими, на кого всі працюють.

Хоч приміщення, в якому відбуватиметься наша розмова, збудовано за так званим типовим проектом, але це типовий палац. З усім, що має в ньому бути: гарними великими кімнатами, затишними спальнями, розлогою зеленню на подвір'ї, з розвагами та забавами в кожному кутку. Коротше — це дитячий садок № 1 Тернопільського бавовно-прядильного комбінату.

Мої співрозмовники один за одним представляються: Юра Балик, Наталка Романова, Оленка Хоменко, Наталка Фойт, Оленка Варева, Вітя Бозюн. Тут же з'ясовується, що соціальне походження в них однакове у всіх батьки працюють на комбінаті. І вік однаковий — шість-сім років. Вік, як бачите, поважний. Цього року більшість із них піде в школу. Тому, ясна річ, спочатку — про діло.

Перець. Чи хочеться вам іти в школу?

Хор. Так хочеться.

Юра Балик. Та я вже зараз вмію читати і українською, і російською. Можу показати!

Вітя Бозюн. А англійською не вмієш іще!

Оленка Хоменко. Я теж умію читати, але в школу не дуже хочу, бо там ставитимуть оцінки, а в дитячому садку — те саме, тільки без оцінок..

Перець. Ясно. А поки що вам, мабуть, треба добре їсти, щоб бути міцними. До речі, де вам більше подобається їсти: вдома чи в садку?

Юра. В садку. Тут після сніданку завжди дають полуниці і соки. Я найбільше люблю томатний.

Оленка Варева. А я — яблучний та березовий. А ще більше люблю їсти в садку тому, що вдома мама завжди дає гаряче і треба чекати, а тут — гарно, можна відразу їсти.

Наталка Романова. А мені більше подобається вдома, бо там не вимагають, щоб їла добавку...

Перець. Зрозумів. А тепер скажіть, ким ви хочете стати, як виростете?

Юра. Я спочатку хотів бути музикантом, граю трохи на піаніно. Бо мій брат Володя вчиться у Львові, в консерваторії, а сестра Люда — в музичному училищі. Але мама каже: досить вже мені музикантів. Тому я, мабуть, буду шофером.

Наталка Романова. А в мене Івась та Галя ще ходять у школу, а Маруся ходить у наш дитячий садок. Тому я ще не знаю, ким хочу бути.

Оленка Хоменко. А я буду льотчиком.

Наталка Романова. Для цього треба вже зараз крутитися на турніку, щоб потім голова не крутилася.

Оленка Варева. А я вже літала літаком — до бабусі, в Горький. Бачила внизу хмари, вони лежать, як великі купи снігу...

Оленка Хоменко. Я теж літала, але то давно було, і я вже не пригадую, куди саме...

Юра. А я літав у Сочі, там такі хвилі на морі були — аж десять балів! А в Одесу я не літав, а їхав поїздом. І в Москву — поїздом. У метро був, катався на сходах-самоходах.

Наталка Фойт. А я зате їздила в Закарпаття на екскурсію. А завтра з мамою і татом їдемо до Одеси, в наш будинок відпочинку «Човник». Мій тато працює на комбінаті, а мама прибиральницею в ЖЕКу.

Оленка Хоменко. А я в Одесі вже була. І в Крим їздила. Мій брат Вітя — він уже в п'ятий клас перейшов — так він туди в санаторій їздив горло лікувати... а ми — так...

Перець. Дякую, діти, за бесіду! Щасливих вам поїздок! Щасливого лету!

Мал. М. ЛИТВИНА

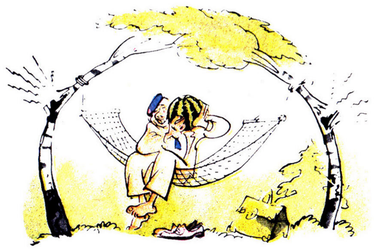

— Ох, і тріщить!

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

Мал. А. АНДРЄЄВА

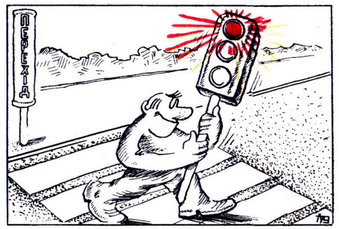

Без слів.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Без слів.

Мал. В. ТЕЛЯТНИКОВА

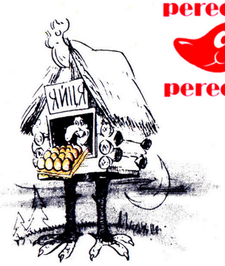

Без слів.

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Перший раз у перший клас.

Телеграфне Агентство Перця

НОВЕ У САМООБСЛУГОВУВАННІ

Відомо, що самообслуговування зажило популярності в торгівлі, громадському харчуванні, на деяких видах транспорту. Але зв'язківці Олександрівського району Кіровоградщини вирішили розширити рамки цього прогресивного методу обслуговування. Вони запропонували колгоспникам колгоспу імені Петровського самим налагоджувати свій телефонний зв'язок — діставати апарати, шнур, провід. Без цього, мовляв, про ремонт телефонів, які не працюють, і мови бути не може. Сподіваємось, що і колгоспники підхоплять цей оригінальний метод. Скажімо, запропонують зв'язківцям у такий спосіб самим вирощувати буряки.

ГОНИТВА ЗА ПРИВИДОМ

Як відомо, чекання — річ не дуже весела. Більше того, воно інколи може викликати негативні емоції. Наприклад, деякі, ті, що за залізничною термінологією іменуються одержувачами вантажу, раптом починають дуже нервувати, коли якийсь там контейнер, котрого чекають з нетерпінням, затримується. Скажімо, замість кількох днів, перебуває в дорозі кілька місяців. Як, приміром, затримався контейнер із швейними виробами, направлений на адресу Затишанської міжрайбази Одеської облспоживспілки. Вантажоодержувач їде зустрічати свій контейнер на станцію Затиш'є, а йому кажуть, що його чомусь відправлено на станцію Усатово. Він поспішає на станцію Усатово, а йому пояснюють, що вантаж уже відправлено на станцію Знаменка. Він дзвонить на станцію Знаменка, а звідти кажуть, що контейнер чогось переслали на станцію Балта і т. д. Бідний одержувач вантажу настільки захоплений гонитвою за контейнером-привидом, що йому, ясне діло, ніколи сумувати. Отакий спосіб розважити вантажоодержувача придумали на Одесько-Кишинівській залізниці.

СПОВІДЬ ФЕЙЛЕТОНІСТА

Чотири роки тому, біля селища Сливино Миколаївської області, де споруджується лікарняний комплекс...

— Зарядив! — скаже бувалий читач. — Сюжет, як утоптана стежка. Навіть не прочитавши до кінця, можна здогадатися, що біля згаданого селища щось там давненько почали та й досі не закінчили... Ну, ці фейлетоністи! Аніякісінької фантазії!

Підношу руки догори! Здаюсь! Ви, шановний читачу, як у воду дивилися, відносно «почали та й досі не закінчили». І колючка фейлетоністові теж справедлива. Сюжет справді збитий. Давній, як світ.

Але ж зрозумійте, і нашого брата! Погоджуємось. Є фейлетони пречудесні. Які цікаво читати від заголовка аж до останнього рядка.

Тільки зважте, що у тих пречудесних фейлетонах і «герої», пробачте, не якісь там буденні, а з карколомною біографією, з лисячою хитрістю. Це або найвишколеніші хапуги, або вищої проби пройдисвіти, або найзакореніліші бюрократи, або, у гіршому випадкові, найпримітивніші роззяви.

З такими «героями» фейлетоністові, бува, і домислювати нічого не треба. Опиши все як було, і цього вистачить, щоб у читача волосся дибки стало чи все нутро ходором ходило від нестримного сміху.

А я хіба винен, що на мою нещасну долю випали такі рядові, буденні герої? Ну ось, послухайте:

Чотири роки тому, біля селища Сливино на Миколаївщині, де споруджується комплекс обласної лікарні, стали до ладу (правда із значними недоробками) головний лікувальний і дитячий корпуси, а також господарські приміщення...

А у листопаді 1977 року будівельники взялися прокладати теплотрасу до майбутнього терапевтичного корпусу. Через усеньку територію. На вириття траншеї і укладання труб начальник спеціалізованого будівельно-монтажного управління «Спецжитлобуд» Марко Григорович Блехер дав обгрунтований проектом і спеціалістами термін — до 10 квітня 1978 року. А до кінця травня мали й засипати їх, покрити асфальтом і готову, діючу теплотрасу здати генпідрядникові.

Оскільки фейлетонний сюжет збитий, кмітливий читач, ясна річ, здогадується, що роботи ці не закінчені й досі. Правильно, дещо зроблено, але не до кінця. Траншею таки вирили, а наприкінці 1978 року навіть труби поклали і воду по них пустили. Тільки землею не засипали. І тут — зима. Теплотраса холоду не витримала, розмерзлася, труби, полопались, стіни траншеї геть пообвалювались. І почалося, як у казці про той кожух, що: «Ми з тобою йшли? — Йшли. — Кожух знайшли? — Знайшли. — А де ж він? — Ну, ми ж з тобою йшли?..» І тут: «Теплотрасу прокладали? — Прокладали. — А де ж вона?..» Одне слово, треба рити і робити все спочатку. Тільки вже бульдозер тут безсилий, бо труби лежать. Тричі силами працівників лікарні очищали лотки в траншеях, та віз і нині там.

І Марко Григорович Блехер і начальник Миколаївського будівельного управління № 505 Едуард Миколайович Моряковський (генпідрядна організація) тільки розводять руками та обіцяють закінчити ту злощасну теплотрасу.

А по території лікарняного комплексу, тим часом, ні проїхати, ні пройти. І можна тільки уявити, як тут доводиться хворим. Ось, власне, і вся історія. А тепер розсудіть, шановний читачу, що тут придумаєш, у який новий сюжет укладеш ці факти? Хіба з такими героями веселий фейлетон напишеш? Нехай вони вам самі скажуть! А краще навіть, не вам, а хворим!

І. СОЧИВЕЦЬ.

ПОЩАСТИЛО...

ГУМОРЕСКА

Я сиділа на лекції з історичної граматики і дивилася у вікно. А він стояв під вікном з букетом квітів.

— Десять хвилин чекає! — сказала мені сусідка по столу. — У наш час таке буває не часто. І гарний!

«Може, й справді у мене поганий смак, — подумала я. — Усі ж кажуть, що він хороший і навіть гарний».

Ми пішли з ним на день народження до моєї сестри Віри. Її чоловік Сергій, незвично урочистий і навіть тверезий, проголосив тост за дружину.

— Налий мені коньяку, — сказала я йому.

— Ти п'єш коньяк? — здивувався він. — Чи знаєш, що існує жіночий алкоголізм, і починається він з однієї чарки? Я тобі книжку принесу. Пий краще шампанське.

— Ти щось сумуєш, — сказала Віра. — Тобі в нас не подобається?

— Та ні, Віро, все гаразд, — відповіла я і розповіла їй про свої сумніви.

— Дурниці! — заспокоїла мене Віра. — Тобі пощастило. Якби мій п'яндига хоч трішечки був схожий на твого нареченого, я була б щаслива.

«Може, й справді? — подумала я. — Сестра ж поганого не побажає».

Ми одружилися. Якось мені подзвонила подруга, запросила до себе.

— Підемо? — запитала я чоловіка.

— А навіщо? — здивувався він. — Свято якесь, чи що? Треба спати вісім годин на добу. А підеш у гості — вранці не доспиш...

— Від тебе збожеволіти можна! — закричала я.

— Нерви в тебе щось не того, — сказав він спокійно. — Треба до невропатолога піти.

Задзвонив телефон. Це знову подруга.

— Так що, прийдеш? — спитала вона.

— Чоловік не хоче, — відповіла я. — Каже, що треба вчасно спати лягати.

— Щаслива! — зітхнула подруга. — А мій як піде кудись ввечері, так тільки вранці повертається.

«А може, мені і справді пощастило? — подумала я. — Усі ж кажуть. А я чомусь не помічаю свого щастя. Треба піти до невропатолога».

Ірина ФЕДОРОВСЬКА.

м. Миколаїв.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

— Цікаво, з якої ноги сьогодні встала Василина Степанівна?

Це запитання лунало щоранку в колгоспі імені Калініна (село Сузір'я Хмельницької області). І було воно цілком слушним. Бо від того, з якої ноги встала завідуюча фермою Пиріжок В. С., залежало те, скільки лайок і образ сипалося від неї на адресу підлеглих.

Скаржилися працівники ферми на неї керівникам колгоспу. Але це не допомогло. Тоді колгоспники написали листа до редакції.

Після втручання в цю справу Перця начальник Віньковецького районного управління сільського господарства Б. М. Коцюба повідомив, що за негідне ставлення до колгоспників, порушення трудової дисципліни та зловживання своїм службовим обов'язком Пиріжок В. С. з посади завідуючої ферми звільнено.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Дорого за таку халабуду.
— Та за неї я й копійки не беру! То — за море. Воно того варте.

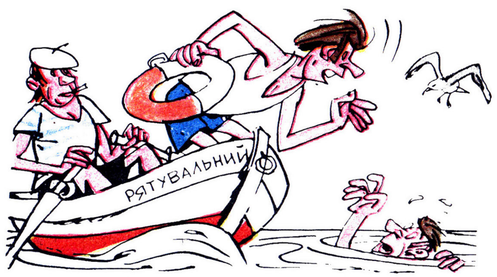

— Чого не гукаєш по допомогу? Чого мовчиш, наче води в рот набрав?

— Печінка болить, серце ниє... Відчуваю, додому час.
— Та й я вже ледве дихаю.

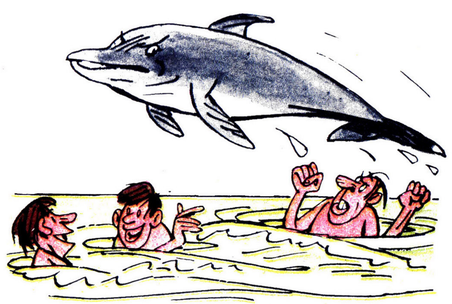

— Тепер я вірю, що дельфіни розумні тварини: бачиш — і він утік від Семенюка.

— О, здається, є місце.
— Та не наше. Бачиш, вівчарка для когось його стереже.

Нічого не чув, Нічого не БАЧИВ...

Одного дня директор Деребчинського цукрокомбінату Аркадій Свиридович Швець помітив, що усі його односільчани почали ходити у начищеному до блиску взутті. І коли до його кабінету заходив чоловік не в дуже блискучих черевиках, Аркадій Свиридович відразу здогадувався, що відвідувач не місцевий, а швидше усього — якийсь перевіряючий з району чи області. Це дуже допомагало директорові у роботі.

Правда, Аркадій Свиридович спочатку навіть не замислювався над своїм геніальним відкриттям. Але через деякий час його все-таки розібрала цікавість: чому раптом ні з того, ні з сього усі деребчани стали так ретельно доглядати за своїм взуттям. Викликав він до себе в кабінет головного інженера цукрокомбінату О. М. Ковтуна:

— Олександре Миколайовичу, ви на роботу ходите у старих туфлях чи у нових?

— Та як вам сказати. Ось ці — рік тому купив,-зніяковів головний інженер. — А що?

— Ти дивись! Я б цього не сказав. На вигляд, як нові. Ви, мабуть, їх якоюсь спеціальною ваксою змащуєте?

— Якою ваксою? Я їх, Аркадію Свиридовичу, як і всі деребчани, у річці мию.

— А чому ж тоді вони так блищать?

— Як «чому»? У річці ж мазут, який витік з нашого «мазутного озера», коли ото великі дощі були...

— Жартуєте? — засміявся Аркадій Свиридович. — Хто вам таке сказав?..

— Усі говорять...

— Ну, це вже занадто! — розсердився директор.

Так само він розсердився, коли я ознайомив його з листом до редакції:

— Ми губимо природу? — аж підвівся з крісла Аркадій Свиридович. — Не може бути! Я, принаймні, про це вперше чую.

— Невже? Може, скажете, що вас жодного разу і держводінспекція не штрафувала?

— Та було кілька разів таке, — трохи постоявши, знову сів у крісло Аркадій Свиридович. — Але те, що наш мазут у річку потік — не пригадую такого. Ми його увесь за село вивезли і підпалили. Можемо поїхати подивитися, там ще й досі трохи димить...

— А раніше, кажуть, над Деребчином від диму майже не розвиднялося...

— Виходу ніякого не було, то й підпалили, — розвів руками директор.

І важко було повірити Аркадію Свиридовичу, знаючи, що ще у 1973 році обласне виробничо-аграрне об'єднання «Вінницяцукропром» зобов'язало дирекцію комбінату мазут із технічного ставу перекачати до мазутосховища.

Але Аркадій Свиридович — ні за холодну воду.

У об'єднанні ж згадали про свою вказівку тільки через п'ять років. І тоді генеральний директор М. Є. Бєлка адресував А. С. Швецю ще одного листа:

«Незважаючи на наше розпорядження від 8 січня 1973 року... до цього часу не проведено відкачування мазуту із ставу до мазутосховища, що створило загрозу витоку його у громадські водойми...

Відзначаємо Вашу недисциплінованість і зобов'язуємо в аварійному порядку...»

І хто його знає, скільки б ще М. Є. Бєлка «відзначав недисциплінованість» А. С. Швеця, якби цього року тонни мазуту не потекли у річку. Тільки після того дирекція цукрокомбінату вдарила на сполох. Те, що не витекло з «мазутного озера» швиденько вивезли за село і підпалили...

— Що підпалили — точно. А що потекло у річку — вперше чую, — стояв на своєму Аркадій Свиридович.

...Ми ходили берегом, який ще був покритий шаром мазуту.

— Ой, лишенько! Галино, дивися, гуси до річки пішли. Заверни, а то завтра на них і пір'я оближе, — бідкалася якась жінка. — Хоч річку обгороджуй...

Але Аркадій Свиридович не чув тих слів. Він байдуже дивився на почорнілий верболіз і монотонно повторював: «Нічого не чув, нічого не бачив...»

М. ПРУДНИК.

Вінницька область.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Заспокойтеся, чого ви психуєте! Подумаєш, обрахувала вас на п'ятдесят копійок! Нерви дорожче коштують.

ПІДТВЕРДЖУЄМО І ЧЕКАЄМО...

До 50-ліття лауреата Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка, поета Дмитра ПАВЛИЧКА

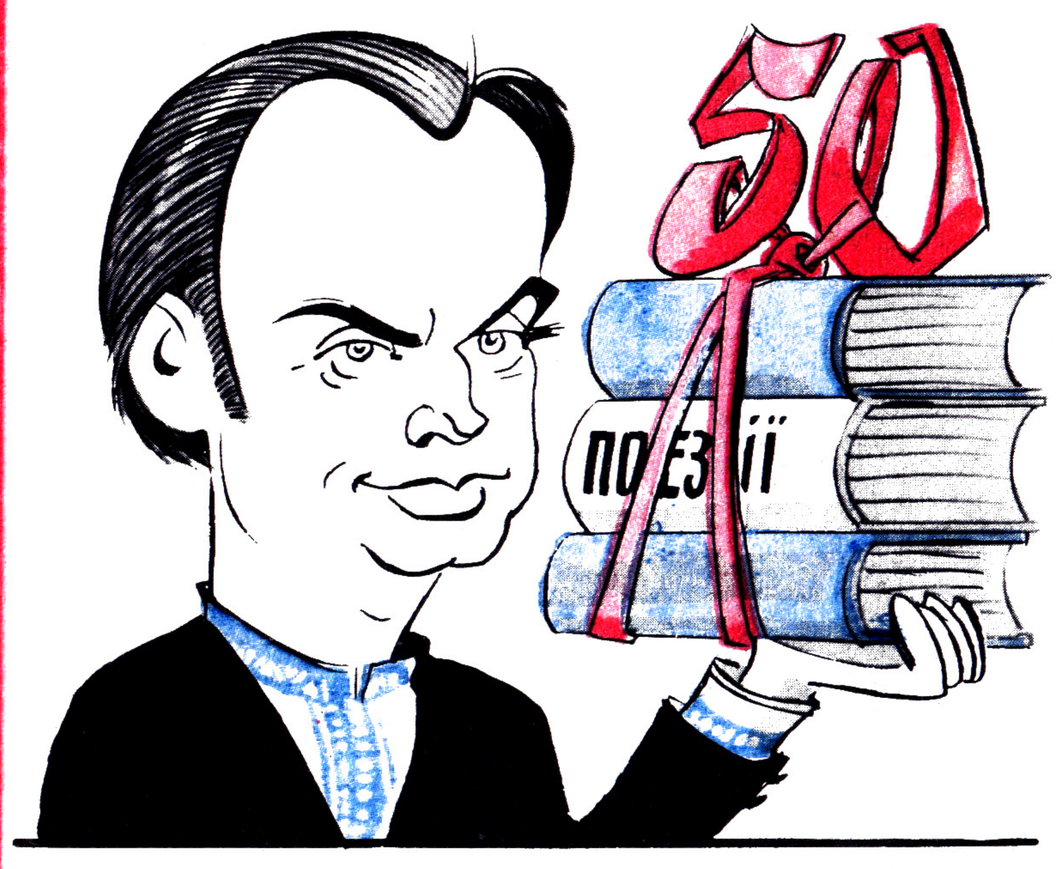

Отак, на дитинство своє оглядаючись, повідав нам Дмитро Павличко про те, що його чекало. І його, і — скажемо принагідно — тисячі та й тисячі синів і дочок західноукраїнського люду трудового.

І якби не славний Вересень 1939 року, то оті, вищепойменовані поетом, злидні свого таки дочекалися б. Але у ті незабутні дні вересневі доля Дмитрова, як і доля всіх його земляків, круто на іншу дорогу звернула. А на цій дорозі, вже сонцем Радянської влади осяяній, сина простого лісоруба чекав університет, чекали майбутні його книги, чекали читачі, чекала Шевченківська премія.

А оце — прочекавши, щоправда, п'ятдесят років — і сам Павличко дочекався свого першого ювілею. З чим його й віншуємо, водночас бажаючи нових щедрих ужинків на широкому лану письменства красного. У тім числі й на ниві гумору та сатири. А те, що він і до приперченого слова удатний, підтверджуємо документально — його ж таки віршами. Підтверджуємо і чекаємо нових віршів.

Мене також чекала згуба,
Нужди і безробіття вир —
Я син простого лісоруба,
Гуцула із Карпатських гір.

ГЕРОЙ

Зустрілись Вовк із Бараном.
Баран — гігант, а Вовчик — гном.

Не гном, а просто Вовченя,
Що вийшло із нори за дня.

Баран — герой, Баран — боєць!
Трах! — Вовченяткові кінець.

Аж тут Вовчище з лісу йде...
Де той Баран? Скажіть ви, де?

ПОРАДА

Підійшов до мене «сучасний»
спудей —
Очі божевільні, зловіщі —
Приставив ножик мені до грудей:
— Навчи писати вірші!

— Штрикни собі в груди отим
ножем, —
Йому я відповідаю, —
Буде біль, буде радісний щем,
Записуй те все, гультяю!

В КОГО ВДАВСЯ?

Гнівалась на Гриця мати:
— В кого, лежню, вдався?
— Може, в тебе, може, в тата,
Я не придивлявся.

МУДРА ПОРАДА

— На свій хліб пора, синочку,
Бо вже виріс із сорочки.
— Ти, матусю, не кричи,
А візьми та доточи.

М. КИЯШКО.

СУВОРЕ ВИХОВАННЯ

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Даємо синочкові тільки по потребі, а більше — ні копійки.

УСМІШКА

Це сталося того вечора, коли я навідався до продовольчого складу. Там несподівано почув свист і побачив, що до мене спускається літальний апарат, дуже схожий на тарілку. Я хотів закричати, але не зміг — жах здавив мені горло.

Літальний апарат приземлився в кількох метрах від мене. З люка вилізли чотири істоти. Одразу видно — не земляни. Один з них підійшов і громовим голосом мовив:

— Вітаємо тебе, брате по розуму! Пробач, за те, що турбуємо. Але нам, астронавтам, мешканцям планети Гопаранія, загрожує смертельна небезпека — втрата життєвої енергії. Просимо — допоможи нам.

— Але чим?.. — пробелькотів я.

Прішелець кивком голови сумно показав на склад. І я все зрозумів! Вони ж просто голодні! В космосі ж пшениця не росте, худоби не вигодуєш. Що я міг зробити? Не прирікати ж братів по розуму на голодну смерть!

І мовчки віддав їм ключі.

Прішельці весело закричали і кинулись до приміщення складу. Повернулися через кілька хвилин. Один виніс чотири шинки (свинячі), другий — мішок гречаної крупи, третій — усякої всячини, (повний список у акті ревізії), четвертий — два ящики «Білого міцного».

На прощання старший вигукнув:
— Спасибі тобі, брате!

Вони всілися в літаючу тарілку і зникли.

От і все, громадяни судді. Це чиста правда! І не вірте наклепникам, нібито все це вкрав я! Не вірте! Це ж таке велике діло — встановити контакт з інопланетянами! А нестачу можна ж списати на рахунок науки...

Павло ВАСЯНОВИЧ.

Мал А БОРДУНІСА

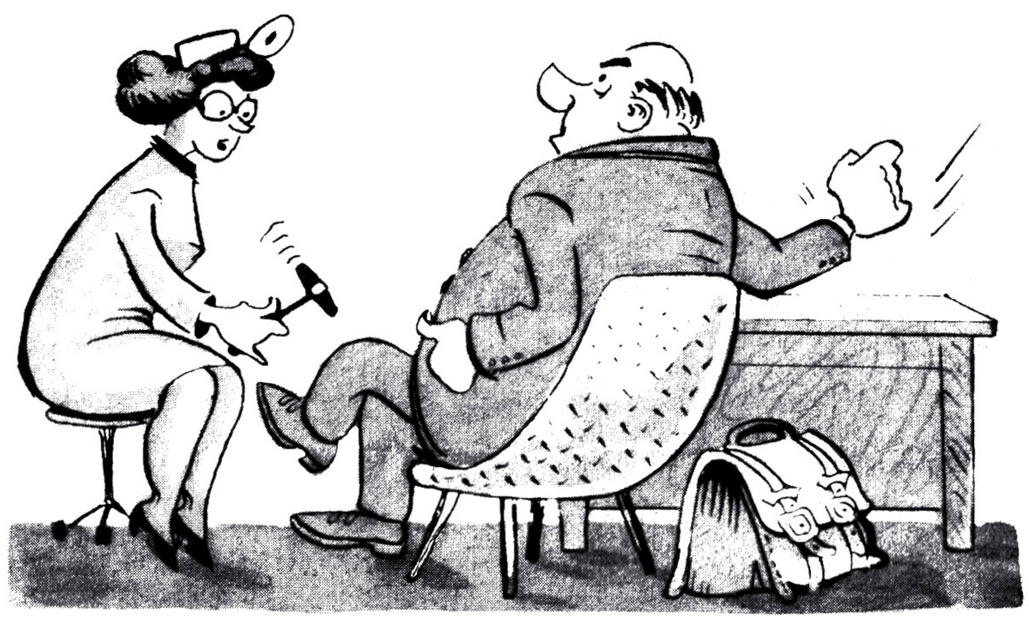

Рефлекс.

Дали перцю!

«Урок принциповості» (так називався фейлетон, опублікований у № 9 «Перця») дав своїм підлеглим і мешканцям Фастова голова міськради А. В. Гірченко. На словах, виступаючи категорично проти незаконного гаражебудівництва, він, не маючи машини, спорудив у дворі свого будинку капітальний гараж, а потім іще й вступив до гаражного кооперативу «Автолюбитель-2», і йому там було виділено бокс № 26.

Секретар Київського обкому Компартії України тов. Павленко повідомив редакції, що ці факти дійсно мали місце. За неправильні дії бюро Фастівського міськкому партії оголосило членові КПРС А. В. Гірченку сувору догану.

Водночас Прокуратура УРСР повідомила, що після опублікування фейлетону Я. І. Здоровцева звільнено від обов'язків голови кооперативу «Автолюбитель-2». Виконкомові Фастівської міськради направлено представлення для виключення із членів кооперативу Здоровцева та інших осіб, які були прийняті незаконно.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

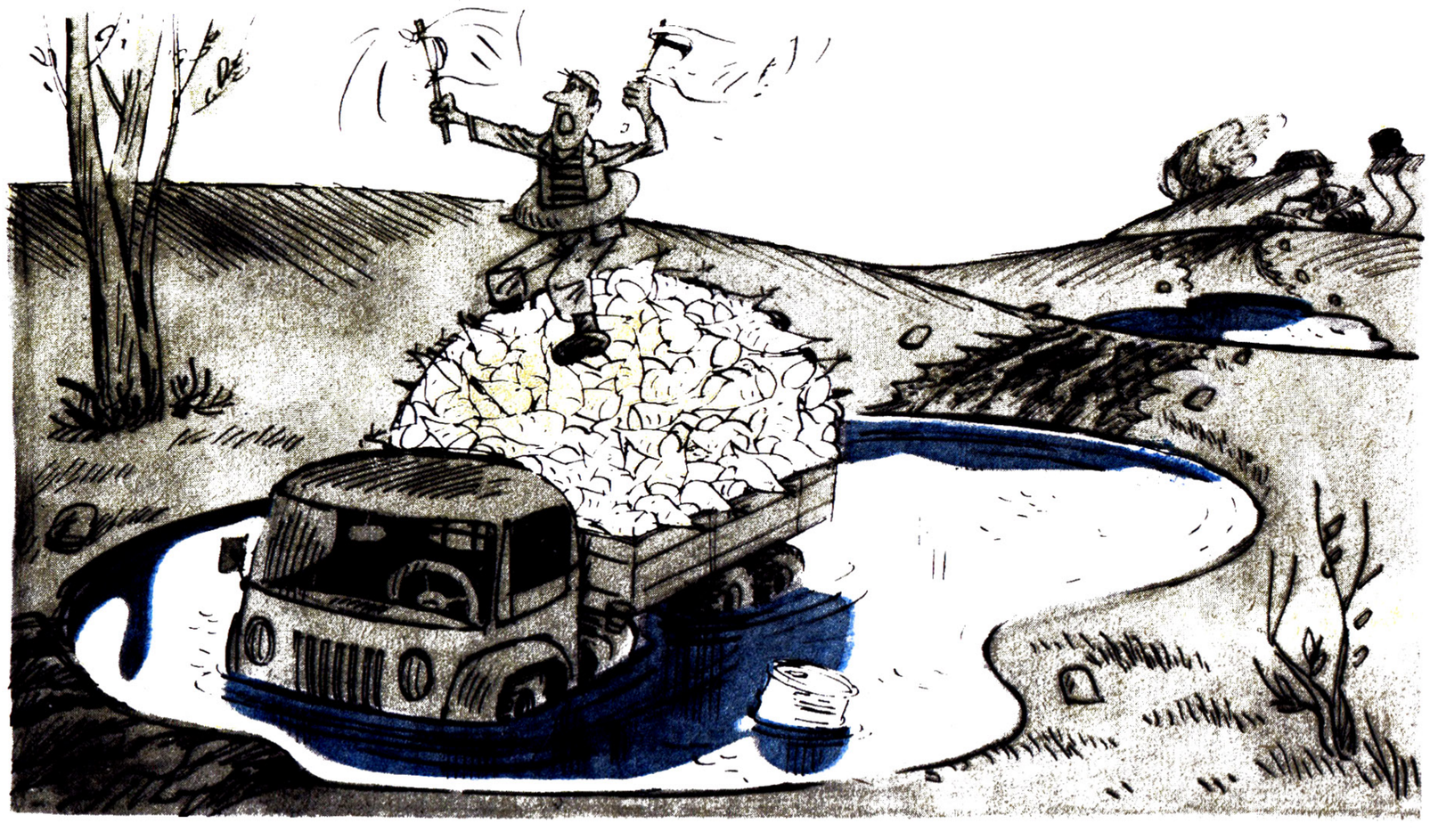

— Передавай — хай висилають трактора.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЯБЛУКА

Уранці бабуся Оксана кладе у Васильків ранець яблука і наказує:

— Васильку, щоб на перерві обов'язково з'їв.

— Гаразд, бабусю, — обіцяє внук.

А прийде Василько зі школи — бабуся знаходить яблука в ранці. Цілі-цілісінькі, жодне навіть і не надкушене.

І так щоразу.

А то якось на уроці Василько записував у щоденник домашнє завдання. Дивиться: біля слова «читання» бабусиним почерком виведено: «З'їсти яблука». От так бабуся! Написала... «Це ж знову на перерві не згадаю, — подумав Василько, — а бубусю шкода, не хочеться, щоб вона сердилася, переживала». Вийняв яблуко і надкусив.

— Васильку, ти що робиш? — запитала вчителька.

— Яблуко їм, а то забуду, й бабуся сваритиметься.

— Вадику й Галинко, ви чергові, то на перерві нагадайте Василькові про яблуко, — сказала вчителька. — А поки що поклади його в ранець.

...Тепер чергові сумлінно виконують доручення вчительки, а вдячний Василько вгощає їх смачними бабусиними гостинцями — білобокими та червонобокими яблуками.

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.

ХОРОБРИЙ КОСТИК

До дідуся на канікули приїхав онук Костик. Він швидко познайомився з кудлатим псом, залюбки годував пухнастих кролів. Тільки рябенького бичка, котрий пасся на прив'язі в садку, обходив десятою дорогою.

Якось дідусь попросив:

— Костику, віднеси бичкові води. Напевно, його корито вже давно висохло.

— Дідусю, я що завгодно зроблю, тільки б не йти в садок, — відповів Костик.

— Це ж чому? — здивувався дідусь.

— Бо бичок буцається.

— Отакої! — усміхнувся дідусь. — Та ти ж мужчина! А справжній мужчина мусить бути хоробрим, — підбадьорив дідусь онука.

Костик узяв відро і побіг до криниці. Але за кілька хвилин знов повернувся.

— Я, дідусю, знаю, що я мужчина і що я хоробрий, — сумно зітхнув він. — От тільки боюсь, що бичок про це не здогадується...

Володимир СЕНЦОВСЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

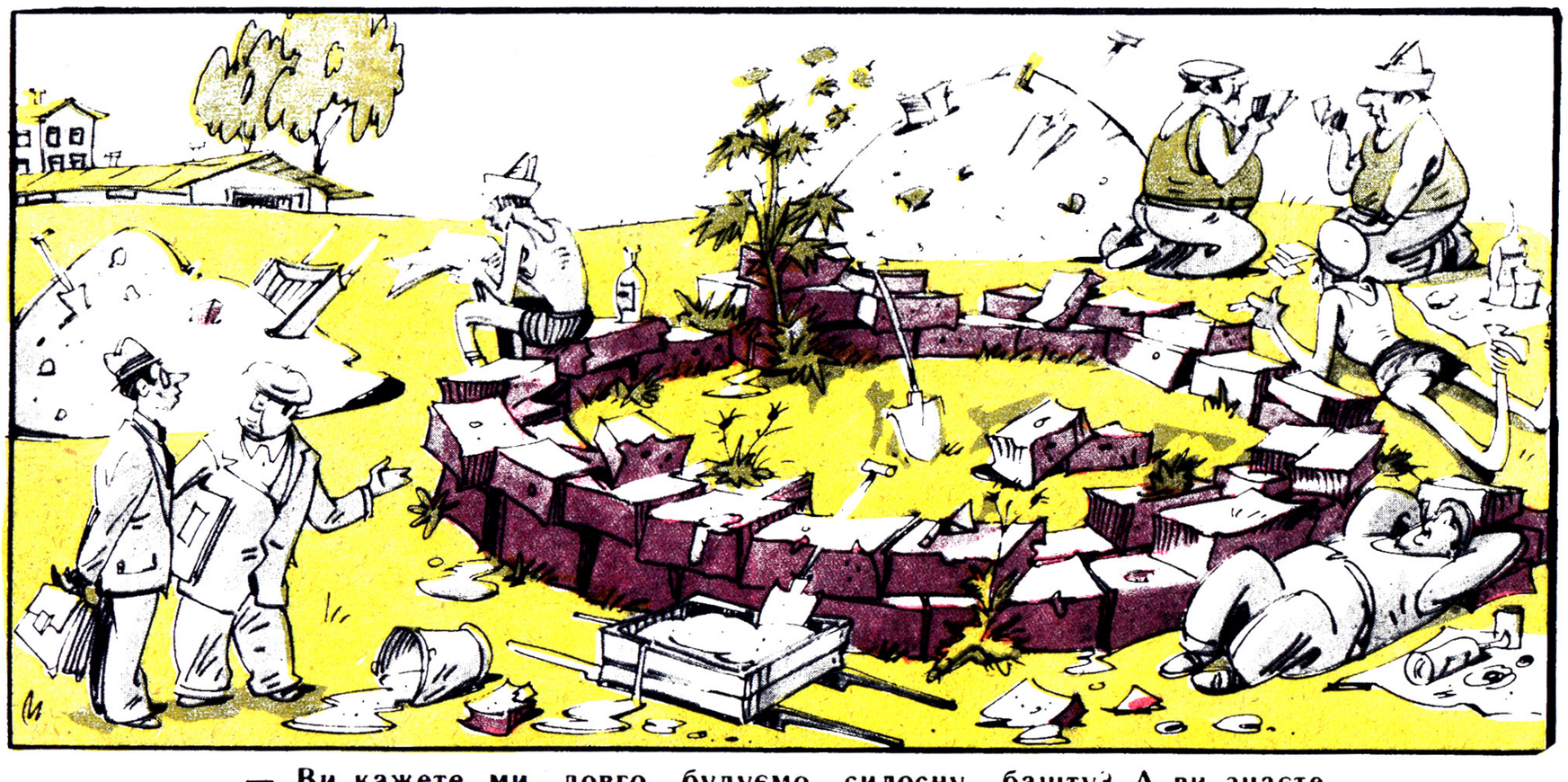

— Ви кажете, ми довго будуємо силосну башту? А ви знаєте, скільки часу будували Вавілонську башту?

КОРОТКО КАЖУЧИ...

● *Зрубав останні три сосни, щоб не заблудитися між ними.*

● *Океан не потребує гіперболічних епітетів.*

● *Була б власна думка, а на підтвердження її цитата завжди знайдеться.*

О. ШКИРЯ.

● *Знайдеш своє місце в житті — зачекай, поки звільниться.*

● *У нього все було написано на виду. Але як неграмотно!*

Петро КИРЧИКОВ.
м. Одеса.

● *Стомившись примірювати маски, згадайте про своє обличчя.*

● *Знав, що падає, але старався падати, як Пізанська вежа.*

● *Не загліблюйся у своє минуле, щоб не потонути.*

Володимир БРЮГГЕН.
м. Харків.

● *Вік живи, вік учись, а коли ж канікули?*

М. СТОЛІН.
м. Київ.

ТАКИЙ ДИВНИЙ, ДИВНИЙ РАНОК

ГУМОРЕСКА

Все почалося з того, що Павлик чомусь прокинувся того ранку не о дев'ятій, як завжди, а о сьомій.

Всі ще спали, тільки на кухні шкварчала сковорода — мама готувала сніданок. Павлик тихенько зсунувся з ліжка, взув капці і раптом... пішов. Сам! Річ у тім, що до того дивного ранку Павлик умів ходити, лише міцно тримаючись за чиюсь руку. А тут са-ам пішо-ов!..

Це Павлика так вразило, що він мерщій затермосив сестричку.

— Ага! А я вже вмію сам пішки ходити!..

Але це відкриття не справило аніякісінького враження на Оленку, котра вже не лише сама вміла ходити, а й прудко бігати. Дівчинка хотіла було перевернутись на другий бік, щоб поспати ще, та братик смикнув її за кіску.

— А ти нічого не вмієш робити, ага!

І показав язичок.

Ображена Оленка встала і пішла на кухню.

— Ма-ам... — заплакала вона, тручи кулачками заспані очі. — Павлик не дає мені спати... Ще й обра-ажає... Каже, що я нічого не вмію робити-и...

— Не вмієш, не вмієш! — плескав у долоні Павлик.

— Ма-ам, а що я вмію робити? — пхикала Оленка.

— Не знаю,— мама трохи подумала і, посміхнувшись, погладила дочку по голівці. — Мабуть, ти вмієш застеляти після себе постіль і прибирати у кімнаті.

— Умію, умію! — застрибала Оленка і другого дня вранці таки справді прибрала постіль і замела в кімнаті. Це її так здивувало (раніше постіль прибирала і підлогу замітала тільки мама), що вона побігла і затермосила Сергійка, котрий посміхався до когось уві сні.

— Ага! Павлик уміє пішки ходити! — заторохтіла вона. — А я вмію постіль прибирати і віником замітати. Сама-самісінька, — додала вона, побачивши, що брат недовірливо дивиться на неї.

Сергійко посопів, буркнув щось, певно, не вдоволений, що його так рано розбудили і, неохоче вставши, потягнувся до штанів.

— Ма-ам, гудзик одірвався... — почав було

він, але враз і осікся, глянувши на сяючих братика й сестричку.

Мить подумавши, Сергійко метнувся до туалетного столика, знайшов там голку з ниткою і, прихопивши штани, навшпиньках пройшов у іншу кімнату й заліз під стіл, зберігаючи повну конспірацію. Тільки чути було, як він сопів та кілька разів ойкнув... Через кілька хвилин, усміхнений і радий він, вихопився з-під столу і побіг будити тата.

— Уставай, тату, сьогодні такий дивний-дивний ранок! Павлик сам навчився пішки ходити, Оленка — постіль прибирати і віником замітати, а я навчився гудзики пришивати. От!

— Ого, скільки новин за один ранок. Молодці! — вигукнув тато встаючи. — Чого ж ви мене раніше не розбудили, такі події проспав!

Взявши свої штани, тато, як завжди хотів було сказати мамі: «Швиденько випрасуй, бо мені вже час збиратися на роботу», — але глянув на сяючих дітей і...

І мовчки взяв праску.

І випрасував собі штани.

Сам! Уперше в житті!

А Павлик гасав по кімнатах і, радіючи, що уміє ходити, ляскав у долоні:

— Сьогодні такий дивний, дивний ранок!

Валентин ЧЕМЕРИС.
м. Дніпропетровськ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Дай на лапу — не буду гавкати.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ех, відпочити вже хочеться! Швидше б відпустка кінчалася.

Друже Перче!

Ми, працівники ЖЕКу, звертаємося до тебе за порадою. Регулярно нам спускають плани по здачі металобрухту, харчовідходів, шерстяного ганчір'я, макулатури, битого скла і старих автопокришок. Причому їх виконання настільки суворі, що недоздача по одному з названих пунктів загрожує нам штрафом 500 карбованців. Якщо план по харчовідходах і брухту ми всілякими правдами і неправдами намагаємося якось виконати, якщо трохи макулатури інколи вдається вихопити з-під носа у школярів, які на неї полюють, то де, скажи нам, діставати, наприклад, бите скло. Та ще й у такій кількості — 4 тонни! Хіба що підбурювати дітей, щоб вони частіше били вікна мешканцям? Не кажучи вже про тонну старих автопокришок! Їх у нашому господарстві й бути не може, бо не маємо жодної машини.

Ми, Перче, за плани, ми з радістю готові їх виконувати. Тільки якщо ці плани реальні, а не, як у даному випадку, висмоктані з пальця.

А. ПЕТРУНИН,
начальник ЖЕКу № 3,
С. ОСИПОВ,
секретар парторганізації.
м. Мукачеве.

Ти колись чув такий термін «поглиблений ремонт»? Він народився на 1-му київському виробничому об'єднанні «Авторемонт». А от ми мали щастя дізнатися, що це означає.

Здали ми в це об'єднання два автомобілі ГАЗ-53. Виставили нам рахунок за капітальний ремонт на суму дві тисячі карбованців. А крім того, окремо взяли з нас 206 карбованців за «поглиблений ремонт». Ну, думаємо, як уже поглиблено відремонтують, то будуть наші машини, як лялечки. І от одержали ми ці автомобілі: кронштейни негодящі, вихлопні труби і глушителі — несправні, гальма і спідометр не працюють, кабіни не відремонтовані, вкриті корозією, навіть рихтовку не зроблено. А більшість вузлів не придатні для експлуатації. От, виявляється, що значить «поглиблений» ремонт!

Чи не здається тобі, Перче, що такий «поглиблений ремонт» — результат неглибокого почуття відповідальності ремонтників. А точніше — відсутності цього почуття.

В. КРИЖАНІВСЬКИЙ,
керуючий Горностаївським районним об'єднанням «Сільгосптехніка».
Херсонська область.

Страшно перо не в гусака...

«Продається тьолка 2 года стажа тільність 6 неділь».

Надіслав Іван МОСКАЛЕНКО.

* * *

«...прийшов технік з БТІ другий, переміряв садибу Дзимінської, сказав що у неї нехватає, забив кілочки і пішов...»

(Із скарги).

Надіслав Руслан БАДЕН.

* * *

«Стан посівів переважно задовільний. Горох 24 червня почав утворювати суцвіття і в кінці травня викинув цвіт».

(З газети).

Надіслав В. ГОНЧАРЕНКО.

* * *

«Акт складений зоотехніком затвердити і покласти на нічного сторожа. Відповідальність вся лягає на його плечі. Бо корова пропала в нього на очах коли він спав».

(З рішення правління колгоспу).

Надіслала Г. ЗАРУДНЯ.

* * *

«Інтенсивність руху збільшується. На жаль, зменшується і число дорожньотранспортних пригод».

(З райгазети «Світло Жовтня» від 24. VII—79 р.).

Надіслав В. РОМАНЕНКО.

* * *

«Для кращого задоволення потреб трудящих ранніми овочами в кіоску № 9 замінено продавця...»

(З газети «Нафтовик Борислава», від 17 липня 1979 г.

Надіслав Є. ТИТИКАЙЛО.

Народні усмішки

ПОТЯГНЕ

Директор зауважив завгоспу:

— Я ж вас просив, щоб ви на місце комірника підшукали людину із середньою освітою, а ви пропонуєте з трьома класами... На цьому місці він не потягне.

— Не журіться, — запевнив завгосп, — це така людина, що в будь-якому місці і з трьома класами потягне...

ВИПРАВДАВСЯ

Це було якраз у піст. Зайшла баба з двору до хати, аж бачить — сидить її дід за столом та їсть сало. Зупинилася баба на порозі, сплеснула руками:

— Нехай уже оті молоді, вчені, не знають, що в піст не можна сала їсти, а ти ж, старий, сидиш під образами і сало уминаєш... І не соромно тобі!...

— Так я ж, бабо, з часником, — ковтаючи сало, виправдовується дід.

Повідомив С. М. КРУГЛЯК.
с. Долинівка
Гайворонського району
Кіровоградської області.

НЕ ПОЩАСТИЛО

— Куди ви, діду?

— Та туди...

— А звідкіль ідете?

— Та звідтіль...

— А чого ж мішок порожній?

— Та бачиш, дощ напустився, комбайни стали...

Повідомив В. П. СЛОНСЬКИЙ.
м. Брянськ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Сказали — п'яниця, прогульник, бракороб... Не місце, мовляв, такому на підприємстві... І витурили...

— Ой, Петре, не заливай! Скажи чесно, чого такий сумний?

РОЗМОВЛЯЄ З СИНОМ ТАТО

Розмовляє з сином тато:
— Ти бажаєш одружитись?
То дозволь тебе спитати,
Де збираєтесь ви жити?
— Оддасте свою кімнату,—
Відповів синок бадьоро,—
Можеш ти у кухні спати,
А матуся — в коридорі.

Ще довідується тато:
Наречену звати Лора,
Вміє добре танцювати,
Познайомились учора...

І. ЗЛИВКО.

Борис ЦВЕТАНОВ

ІСКРИ

● *Скажи мені, хто твій друг, і я скажу, чому.*

● *Кут зору залежить від становища того, хто дивиться.*

● *Досить одного тупака, щоб загострити стосунки.*

● *Кохання з першого погляду? Звичайно, існує! На перший погляд.*

● *Не звертайтеся за порадою до людини, у якої є відповіді на всі питання.*

● *Я йому простягаю руку, а він дивиться, що в ній.*

● *Море по коліна... А може, це просто відплив?*

● *Камінь за пазухою — непоганий будматеріал для кар'єри.*

● *Разом із справжніми успіхами приходять фальшиві друзі.*

З болгарської переклав Савелій ЦИПІН.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★«Транзитні кролі» — так називався фейлетон, опублікований у «Перці» № 9. У ньому писалося про істотні недоліки закупівлі кролів у населення на Київщині. Так, зокрема, у Білоцерківському, Васильківському і Ставищенському районах у період масової заготівлі кролів на приймальних пунктах люди, які привозили кролів, буквально днювали й ночували в чергах. До того ж, приймали чомусь обмежену кількість кролів.

Заступник міністра м'ясної і молочної промисловості УРСР Б. О. Ковров повідомив редакцію, що факти, вказані у фейлетоні, підтвердилися. Фейлетон було розглянуто у Київському виробничому об'єднанні м'ясної промисловості на раді директорів підприємств та заготівельних господарств за участю працівників заготівельних організацій.

З метою поліпшення закупки кролів у населення Білоцерківського, Васильківського, Ставищенського та інших районів збільшено штат заготівельників, виділено додатковий автотранспорт для об'їзду населених пунктів і доставки кролів на переробні підприємства, виділено також матеріали для ремонту приймальних пунктів. На переробних підприємствах проводиться робота по своєчасному прийманню і переробці кролів у період їх масового надходження (жовтень, листопад, грудень). Через районні пресу і радіо населення оповіщається про умови закупівлі кролів заготівельними організаціями і порядок розрахунків за них.

Мінм'ясомолпром УРСР передбачає розглянути на засіданні колегії питання про підготовку матеріальної бази і кадрів для масового приймання кролів у період їх заготівлі. Крім того, вживаються заходи по упорядкуванню заготівлі, зберігання і переробки кролів.

★ У № 11 журналу, у розділі «Виставка ширнетреба», було вміщено замітку «Потрібні» про те, що торговельна інспекція забракувала партію каструль (400 штук) виробництва Черкаського машинобудівельного заводу ім. Петровського.

Секретар Черкаського міськкому Компартії України тов. П. Попович повідомив редакцію, що замітку розглянуто на засіданні міського комітету народного контролю і критику Перця визнано правильною. За відсутність належного контролю за випуском товарів народного споживання головному інженеру заводу ім. Петровського Мітіну О. П. та начальникові відділу технічного контролю Кошолапу Є. М. оголошено догану. На часткове покриття завданих збитків на Кошолапа зроблено грошове нарахування в сумі місячного окладу.

Виступ Перця було обговорено також на розширеному засіданні партійного комітету заводу і на зборах колективу дільниці по виробництву товарів народного споживання. Партійний комітет зобов'язав адміністрацію заводу зміцнити дільницю кваліфікованими кадрами.

★ Жителі села Підберізці (Львівщина) написали Перцеві про те, що дорога до їхнього села розбита, і через це до них перестали курсувати автобуси.

Як повідомив голова Пустомитівського виконкому райради А. П. Богданов, такий факт дійсно мав місце. Нині силами місцевого радгоспу дорогу відремонтовано, і автобусне сполучення з містом Львозом відновлено.

★ Про зловживання директора дитячої музичної школи у селі Троїцькому (Любашівський район) Тульчинського І. І. до редакції написали батьки учнів.

Начальник Одеського обласного управління культури Н. Г. Польовий повідомив редакцію, що факти, вказані у листі, при перевірці підтвердились. Тульчинського з посади директора звільнено.

★ В одному з листів до Перця повідомлялося, що у селі Кленовому (Чернігівщина) завідуючий клубом Вальченко В. І. занедбав культмасову роботу. Приміщення клубу давно потребує ремонту. Колгоспники писали про це до Носівського райвідділу культури, але безрезультатно.

Після втручання в цю справу Перця Вальченка з роботи звільнено, і нині у клубі проводиться ремонт.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «КАРУЗЕЛЯ» — Лодзь, «ЄЖ» — Белград.

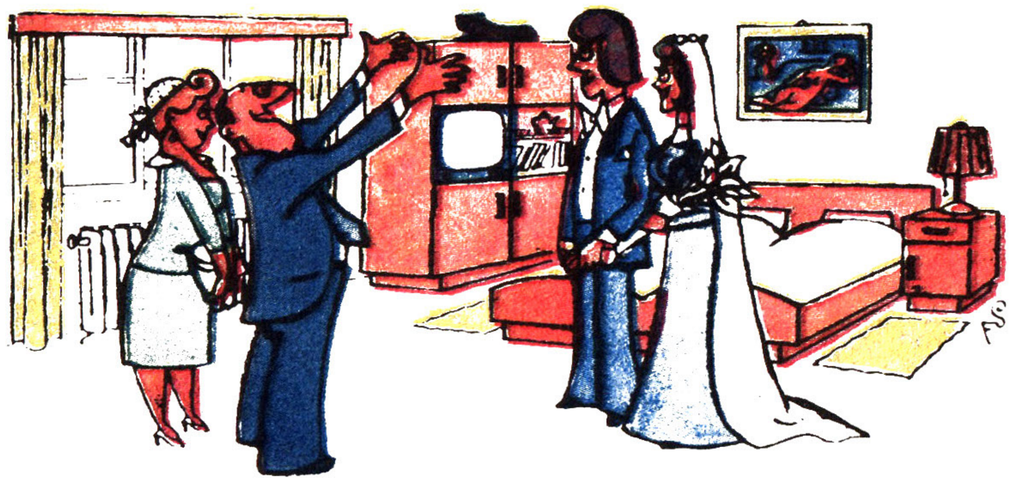

— Так от, діти, маєте обставлену квартиру, в гаражі стоїть авто...
— Так, а хто ж нас годуватиме?

perec-ua.

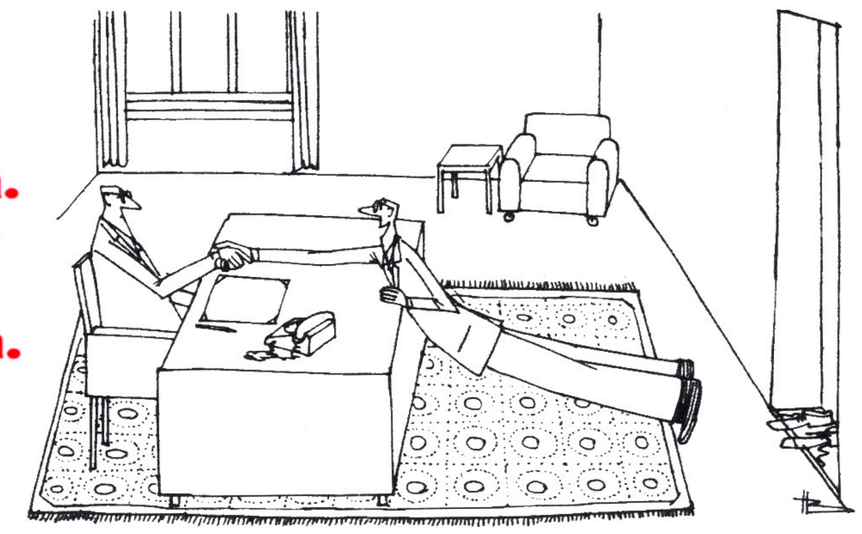

Без слів.

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 18 (1060) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Здано до набору 16. 08. 1979 р. Підписано до друку 04. 09. 1979. БФ 13045. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8 Обл-вид. арк. 4,1. Зам 04052 Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1979 р.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

Індекс 74393

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Як стало відомо, на розгляд американського конгресу внесено новий законопроект, котрий надає Центральному розвідувальному управлінню США свободу дій у проведенні «таємних операцій», або, як називають їх американці, — «брудних справ».

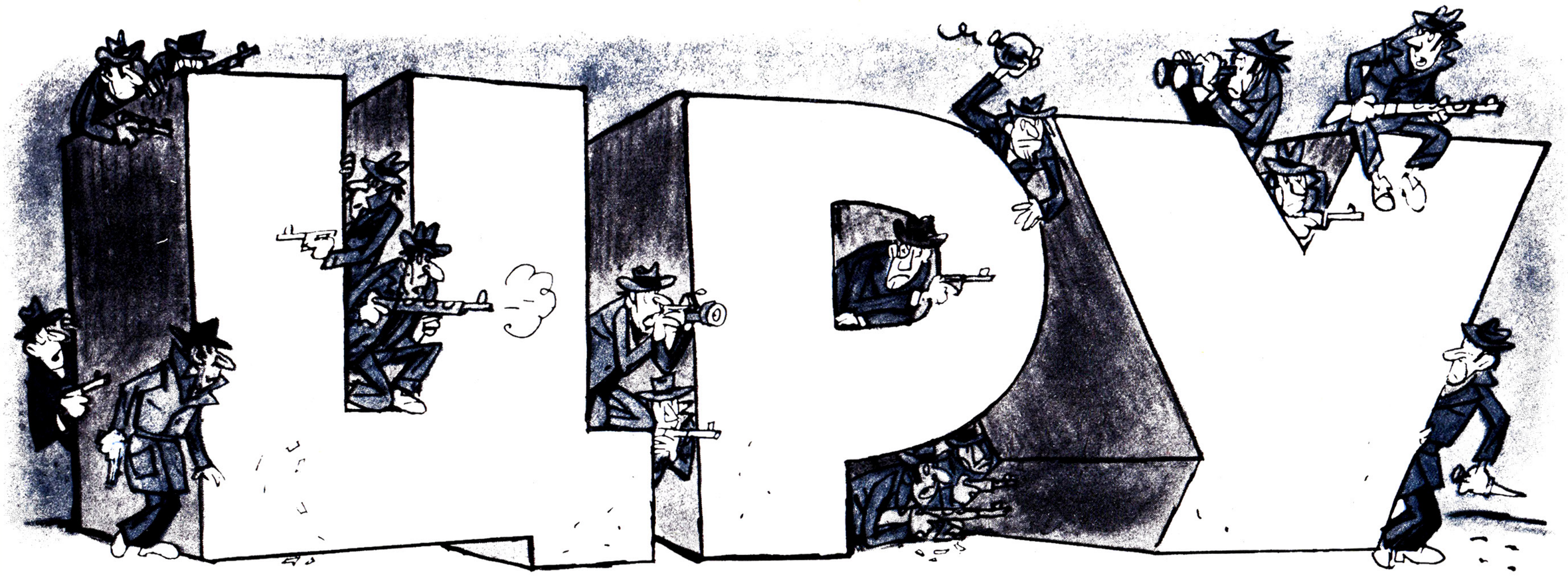

Прикриття.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Як бачите, злочинність ми повністю приборкали.

Мал. М. ЛИТВИНА (Харків).

— Татусю, а коли знайдеш роботу, дощу не буде?